

SLOVO PRAVDY

2/2013

ISSN 1451-1991

Obsah

Slovo pravdy

„... v ktorom aj vy počujúc slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia“ (Ef. 1:13)

Číslo 2/2013 Ročník XII

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému
zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a
rozširovanie časopisu sú hradené
z dobrovoľných príspevkov
Božieho ľudu. Kresťanské zbory a
jednotlivci, ktorým Pán položí na
srdce, aby podporili túto prácu,
môžu svoje príspevky zaslať na
adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

Rozmýšľaj o tom	2
Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (37)	4
Cesta dokonalého človeka (3)	8
Naše životy vo vzťahu k Jeho príchodu (6)	9
Úvod do biblických prorociev (6)	12
Ale Boží základ stojí	14
„Prosím vás tedy...“ (Rim. 12:1)	15
Biblické záhrady (5)	16
Truhla a jej pomenovania - názvy (3)	18
Pán sa modlil za svojich	20
Nelahké verše Písma	22
Uzdravenie syna kráľovského úradníka (Jána 4:46–54)	23
Predivné Božie Slovo	24

Rozmýšľaj o tom

C. Jones, Cardiff

Všade vôkol nás sa veci menia neslýchanou rýchlosťou. Nepokoje, povstania, pohromy sa dejú v krajinách, ekonomikách, spoločnostiach a v životoch jednotlivcov. Je úžasné pri všetkej nestabilite, zmätku a sporoch vedieť, že Boh nad všetkým vládne (Daniel 4:17), že On sa nikdy nemení (Mal. 3:6).

Napísané Božie Slovo sa nikdy nemení, lebo je to „Božie Slovo zostávajúce na veky“ (1.Pet. 1:23). Tí, ktorí neboli spasení, nemôžu rozumieť učeniu Biblie, lebo „telesný človek nechápe vecí Ducha Božieho“. V nás prebývajúci Svätý Duch zjavuje pravdy Biblie, lebo sa „majú duchovne posudzovať“ (1.Kor. 2:14). Božie Slovo je pravdivé. Jeho pravda je večná a nezmeniteľná. Čítame: „Hospodine, tvoje slovo stojí na veky na nebesiach“ (Žalm 119:89), a „nebo a zem pominú, ale moje slová nikdy nepominú“ (Luk. 21:33).

Písmo nie je výrobok ľudských predstáv. „Lebo nikdy nebolo proroctvo vynesené vôľou človeka, ale Svätým Duchom súc nesení hovorili svätí Boží ľudia.“ (2.Pet. 1:21) Božie Slovo je vdýchnuté Bohom (2.Tim. 3:16). Nielen pisatelia boli inšpirovaní, ale aj samé použité slová boli božsky inšpirované. „Písma sú užitočné na vynaučovanie, karhanie, naprávanie, na výchovné káznenie v spravodlivosti, aby bol človek Boží dokonalý, ku každému dobrému skutku pripravený“ (2.Tim. 3:16 -17). Písma nám hovoria o ceste spasenia (Jána 20:31; Efež. 2:8; 2.Tim. 3:15) a poskytujú nám istotu nášho spasenia (Jána 3:36; 1.Jána 5:11-13). Hovoria nám, ako sa máme chovať tak, aby sme sa ľúbili Bohu, ako jednotlivci a ako zbory Božieho ľudu, a poskytujú nám aj pohľad na budúce udalosti a večný stav.

V Písmach čítame o narodení, živote, utrpeniach a obetnej smrti Pána Ježiša Krista. Pán

povedal: „Kto vidí mňa, vidí Otca“ (Jána 14:9). On je „obrazom jeho podstaty“ (Žid. 1:3). Ak študujeme Písma a slová a skutky Pána Ježiša, On bude vyvyšovaný a my sa naučíme Božej mysli a Božej vôli. Ak sme poslušní pravdám, ktoré sú nám zjavované Svätým Duchom, bude nám umožnené slúžiť Bohu a byť viac pripodobňovaní Jeho predivnému Synovi.

O tomto rozmýšľaj

Pavel píše Timoteovi zdôrazňuje, aby bol Timoteus pozorný vo všetkom, čo robí, pretože jeho chovanie, bude ovplyvňovať ostatných veriacich (1.Tim. 3:15; 4:7,15,16; 5:22). Timoteus mal byť usilovný, bolo mu povedané, aby sa „usiloval, predstaviť seba dokazaného Bohu, robotníka, ktorému sa netreba hanbiť, ktorý krojí slovo pravdy, jako sa patrí“ (2.Tim. 2:15). Timoteus mal tráviť čas rozjímajúc a uvažujúc nad Božím Slovom, aby ho potom mohol uplatniť v každom aspekte svojho života, využívajúc dar, ktorý mu Boh dal (1.Tim. 4:14), a byť schopný učiť iných. Pavel mu písal: „Na to maj starosť, v tom buď, aby tvoj pokrok bol zrejmý vo všetkom.“ (1.Tim. 4:15)

Ako výsledok rozjímania nad Božím Slovom bude mať veriaci duchovný úžitok, naučí sa viac o Bohu, o Jeho veľkých a vzácnych zaslúbeniach a bude zakúšať radosť a pokoj. Študovanie a rozjímanie spôsobia to, že Božie Slovo bude udržiavané v mysli a Svätý Duch umožní veriacemu použiť ho v rôznych okolnostiach života na požehnanie sebe a iným, a na slávu Božiu.

Budeš nad ním rozjímať

Svätý Duch nám vraví: „Jako priam teraz zrodené nemlúvniatka žiadostiví buďte mlieka bezo lsti, Božieho Slova, aby ste ním rástli na

spasenie.“ (1.Pet. 2:2) Chut' po Božom Slove vzrastá, keď sa ním veriaci krmí a duchovne rastie. Božie Slovo zjaví duchovný stav veriaceho a cestu napredovania vo veciach Božích (Žalm 119:105). Ak máme duchovne rásť, nesmieme sa obmedziť na rýchle a povrchné čítanie Slova, ale máme rozjímať s modlitbou o tom, čo nám chce Boh povedať. Veriaci sa má modliť za svoje rozjímanie, aby bolo riadené a vedené Svätým Duchom a aby bol Boh oslávený, Pán Ježiš Kristus vyvýšený a veriaci požehnaný. Dávid sa modlil: „Nech sú príjemné slová mojich úst a to, čo myslí moje srdce, pred tebou, moja skalo a môj vykupiteľ.“ (Žalm 19:15) Bohabojní muži v minulosti rozjímali nad Božími vecami (1.Moj. 24:63). Dávid napísal: „Rozpomínam sa na predošlé dni; rozmýšľam o všetkých твоjich skutkoch; rozjímam o diele твоjich rúk“ (Žalm 143:5), a „keď sa rozpomínam na teba na svojej loži, za nočných stráží, rozmýšľam o tebe.“ (Žalm 63:7) Pisateľ Žalmu 119 mal záľubu rozmýšľať o Božích cestách, Jeho ustanoveniach, predpisoch a zákonoch (v.15,23,48,78,97).

Jozuovi bolo prikázané: „Neuhne táto kniha zákona od твоjich úst, ale budeš rozmýšľať o nej vodne i vnoci, aby si ostrihal a činil podľa všetkého toho, čo je napísané nej.“ (Joz. 1:8) Účel Jozuovho rozjímania bol, aby činil všetko, čo mu Boh prikázal skrze Svoje Slovo, aby činil. Boh zaslúbil Jozuovi prosperitu a úspech, ak bude tak konať. Jozuovi bolo opakovane povedané, aby bol silný a pevný (Jozua 1:6,7,9,18). Jeho sila a pevnosť bola výsledkom rozjímania a poslúchania Božieho Slova. Rovnako má aj veriaci rozjímať s modlitbou nad celým Božím Slovom a nielen nad obľúbenými vybranými časťami. Vtedy bude pripravený, posilnený, a uschopnený Svätým Duchom konať Božiu zjavenú vôľu.

Má záľubu v zákone Hospodinovom

V Žalme 1 nám je povedané o ceste spokojnosti a o ceste nespokojnosti. Spokojnosť je

výsledkom poznania a poslúchania Boha. Len Pán Ježiš Kristus je úplne a večne spravodlivý, svätý a bez hriechu. On bol poslušný vôli Svojho Otca až po smrť (Fil. 2:8).

On vždy poslúchal, oslávil a ľúbil sa Jeho Otcovi (Jána 8:29; Mat. 3:17; 17:5) a On bol skutočne požehnaný a šťastný muž zo Žalmu 1.

Z prvého verša toho Žalmu poznávame, že blahoslavený muž, pokojný muž, žije život, ktorý je oddelený od sveta pre Boha. Blahoslavený muž pozná pravdu slov: „...priateľstvo sveta je nepriateľstvo Bohu“ (Jak. 4:4). Blahoslavený muž má záľubu v študovaní a rozjímaní Božieho Slova (Žalm 1:2). Ak máme mať čas pre študovanie a rozjímanie nad Božím Slovom, musíme disciplinovane usporiadať svoje životy. To znamená, vybrať si medzi alternatívami trávenia svojho času. Potrebuje-me duchovne užitočné riadenie času.

Rozjímanie a poslušnosť učeniu, ktoré nájdeme v Božom Slove, bude viesť ku šťastiu a pokoju, ktorý prevyšuje každý rozum (Fil. 4:7). Veriaci, ktorý berie radu z Písma, bude myslieť, chovať sa a hovoriť tak, ako bude chcieť Boh, aby konal, lebo „jako zmýšľa vo svojej duši, taký je“ (Prísl. 23:7) a „čím je preplnené srdce, to hovoria ústa“. (Mat. 12:34) Veci, o ktorých rozmýšľame, rozhodujú o našich slo-

Ak máme duchovne rásť, nesmieme sa obmedziť na rýchle a povrchné čítanie Slova.

vách a skutkoch, a formujú zvyky a charakter. Blahoslavený muž, ktorý rozjíma a poslúcha Božie Slovo, bude mať duchovný prospech (Žalm 1:3) a bude prinášať ovocie Ducha: „Lásku, radosť, pokoj, zhovievavosť, dobrotu, dobrotivosť, vernosť, krotkosť a zdržanlivosť.“ (Gal. 5:22-23)

Rozjímanie o Ňom bude sladké

Blahoslavený muž zo Žalmu 1 mal záľubu rozmýšľať o Božom Slove a v Žalme 104:34 čítame: „Nech mu je príjemné moje premýšľanie a ja sa budem radovať v Hospodinovi.“ Rozjímanie o Bohu a o Pánovi Ježišovi Kristovi, „ktorý je celý prežiadúcný“ (Pies. Šal. 5:16), ktorý je zjavením Boha nám, bude skutočne „sladké“. Dlejúc pod vedením Svätého Ducha v

Pánovej osobe a diele a Jeho blízkom príchode, aby sme naveky boli s Ním (1.Tes. 4:16-17), dá veriacemu okúsiť pocit bázne, obdivu, radosť, vdaky a lásky voči Nemu, ktorá nemôže byť dostatočne vyjadrená už či slovami alebo písaním. Rozjímanie o Pánovi Ježišovi Kristovi a o veciach Božích je prameňom šťastia, pomoci, vedenia a posilňovania veriaceho a je lúbe Bohu a oslavuje Ho.

Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (37)

John Riddle, Cheshunt

„POŽEHNAJ SVOJ ĽUD, IZRAELA“

(Prečítajte si kapitolu 26:15–19)

Ako sme poukázali v prvej úvahe z tejto kapitoly, teraz sme dosiahli koniec dlhšieho úseku 5. Mojžišovej (kap. 12-26), ktorý prejednáva v podrobnostiach o „ustanoveniach a súdoch, ktoré budete ostríhať, aby ste ich činili v zemi“ (12:1). Majúc na zreteli rozšírené podanie tohoto zákonodarstva, ktoré sa dotýka každej časti osobného a národného života, mohli by sme očakávať čokoľvek, len nie radostný záver úseku. Koniec koncov samotná závažnosť toho všetkého by mohla pôsobiť sklúčujúco. Ale vstúpiac do zeme (v. 1), vďačný Boží ľud so svojími košami prvotín plodov (v. 2) mal prísť na miesto (v. 3) a zapojiť sa do kľánania (v.10), a radovať sa (v.11). Majúc na zreteli Bohom dané požehnania a výsady (v.5-9), skutočne povedali: „Jeho prikázania nie sú ťažké (obťažujúce).“ (1.Jána 5:3) Poslušnosť a radosť idú spolu: „Ak budete ostríhať moje prikázania, zostanete v mojej láske; tak ako som ja ostríhal prikázania svojho Otca a zostávam v Jeho láske. To som vám hovoril nato, aby moja radosť zostala vo vás, a vaša radosť aby sa naplnila.“ (Jána 15:10-11)

Všimli sme si:

1. Donesenie prvotín plodov (v.1-11);
2. Zásobu pre iných (v.12-13); a
3. Uplatňovanie poslušnosti (v.14).

Uvažujme teraz ďalej.

4) ZASLÚBENÉ POŽEHNANIE (v.15-19)

Náš oddiel začína poslednými slovami Izraelitu v spojení s jeho trojročným desiatkom (v.15) a nasleduje slovami Mojžiša (v.16-19).

i) Čo mal obetujúci povedať (v.15)

Nesmieme vynechať spojenie s predošlým veršom: „Nejedol som z toho vo svojom smútku, ani som neodpratal z toho medzi nečistým... počúval som na hlas Hospodina, svojho Boha, učinil som všetko tak, ako si mi prikázal. Pohliadni z príbytku svojej svätosti, z nebies, a požehnaj svoj ľud, Izraela, i pôdu, ktorú si nám dal...“ Osobná svätosť je podstatná pre spoločné požehnanie, ako aj pre osobné požehnanie. Rovnaké princípy môžeme vidieť aj v Žalme 51. Keď volal, napríklad: „Dokonale ma umy od mojej nepravosti a očisti ma od môjho hriechu“ (v.2), Dávid zakončuje pove-

diac: „Čiň dobre Sionu vo svojej láskavosti! Vystav múry Jeruzalema.“ (v.18). Ak má zbor mať prospech a prospievať, každý brat a sestra v obecnstve musí byť úplne zdravý. Inými slovami, všetci musíme byť ako Gájus: „Milovaný, prajem ti, žeby si sa mal vo všetkom dobre, a žeby si bol zdravý, tak ako sa má dobre tvoja duša.“ (3.Jána 2). Byť v „obecnstve“ je obrovská výsada, ale prináša so sebou vážnu osobnú zodpovednosť. Zbor je ovplyvňovaný, už či v jednom alebo druhom smere, našimi životmi.

ii) Čo povedal Mojžiš (v.16-19)

„Dnes, tohoto dňa, ti prikazuje Hospodin, tvoj Boh, aby si činil tieto ustanovenia a súdy (tým uzavierajúc začiatok oddielu, ako sme to poznamenali) a tedy ich budeš ostríhať a činiť celým svojím srdcom a celou svojou dušou.“ (v.16) Nie je to náhoda, že takmer identický jazyk je použitý v spojení ich lásky k Bohu: „Milovať budeš Hospodina, svojho Boha, celým svojím srdcom a celou svojou dušou a celou svojou silou!“ (5.Moj. 6:5) Môžeme bez obavy povedať, že láska k Bohu bude doprevádzaná láskou k Jeho Slovu, ktorá nás núti povedať: „Ako veľmi milujem tvoj zákon. Každého dňa je on mojím premýšľaním... milujem tvoje prikázania viac ako zlato... Mnoho pokoja tým, ktorí milujú tvoj zákon, a niet im, na čom by sa potkli, aby padli.“ (Žalm 119:97,127,165) Avšak nikdy nesmieme pohrdáť pocitom povinnosti, Pán Ježiš povedal: „Ak ma milujete, ostríhajte moje prikázania... Kto má moje prikázania a ostríha ich, to je ten, ktorý ma miluje.“ (Jána 14:15,21)

Slová: „budeš ostríhať a činiť celým svojím srdcom a celou svojou dušou“, vyjadrujú nadšenie pre Božie Slovo. Ak považujeme byť v súlade s Božím Slovom len za povinnosť, sme v nebezpečí úplného opustenia Božieho Slova. Ľud izraelský sa sťažoval na mannu – oni chceli rozmanitosť (4.Moj. 11:5-6) Potom ňou úplne opovrhovali: „naša duša si už zoškľivila ten ničomný chlieb“. (4.Moj. 21:5) Job a Jeremiáš netajili svoje nadšenie pre Božie Slovo. „Nad

svoj stanovený diel pokrmu som schoval reči jeho úst.“ (Job 23:12) „Kde a kedykoľvek sa našli tvoje slová, zjedol som ich, a tvoje slová mi boli obveselením a radosťou môjho srdca.“ (Jer. 15:16) Timoteovi bolo povedané: „Na to maj starosť, v tom buď, aby tvoj pokrok bol zrejmy vo všetkom.“ (1.Tim. 4:15)

Slová, ktoré nasledujú ďalej, spolu s obradom, ktorý je spojený s oltárom na vrchu Ébale (kap. 27) sú „slávnostným potvrdením zmluvy urobenej pri Sinaji novým pokolením Izraela.“ (A.W.Pink) „Tak teraz ak naozaj budete poslúchať môj hlas a budete ostríhať moju smluvu budete mi zvláštnym vlastníctvom nad všetky národy, lebo veď moja je celá zem. A vy mi budete kráľovstvom kňazov a svätým národom. To sú tie slová, ktoré budeš hovoriť synom Izraelovým. Keď potom prišiel Mojžiš, povolal starších ľudu a predložil im všetky tieto slová, ktoré mu prikázal Hospodin. A odpovedali, všetok ľud spolu, a riekli: Všetko, čo hovoril Hospodin, budeme robiť.“ (2.Moj. 19:5-8) Všimnime si: čo slúbil ľud, (v.17) a čo zaslúbil Hospodin (v.18-19).

Čo slúbil ľud (v.17)

„Dneska si prehlásil o Hospodinovi, že bude tvojím Bohom, a že budeš chodiť po jeho cestách a ostríhať Jeho ustanovenia a súdy a že budeš počúvať na jeho hlas.“ Ľud potvrdil, že budú poslúchať prvé prikázanie: „Nebudeš mať iných Bohov predou mnou“ (2.Moj. 20:3), a prejavia svoju oddanosť Jemu trojakým spôsobom:

1. Chodením „po Jeho cestách“. Storočia neskôr im Hospodin pripomína ich pôvodnú oddanosť Jemu. „Rozpomínam sa ti na milotu tvojej mladosti, na lásku tvojho stavu, keď si bola nevestou, na tvoje chodenie za mnou na púšti, v zemi, nie osievanej“. Ale beda, On musel povedať: „Akú nepravosť našli na mne vaši otcovia, že sa vzdialili odo mňa a išli za márnosťou a stali sa márnymi?“ (Jer. 2:2-5) Hospo-

din nemohol o Izraelovi povedať: „Veľmi som sa zaradoval, že som našiel z tvojích detí ako takých, ktorí chodia v pravde... Väčšej radosť nad to nemám, než aby som počul, že moje deti chodia v pravde.“ (2.Jána 4; 3.Jána 4) Slovo „chodia“ znamená „celý rad pôsobení v živote jednotlivca.“ (W.E.Vine) Majúc toto na mysli, mali by sme sa pýtať seba: „Chodím ja po Jeho cestách?“ Musíme pamätať, že Jeho „cesty“ sú iné ako naše „cesty“ (Iza. 55:8-9).

2. Ostríhaním „Jeho ustanovení... prikázaní... súdov“. Pán Ježiš nepovedal: „Kto má moje prikázania, to je ten, ktorý ma miluje“, ale: „Kto má moje prikázania a ostríha ich, to je ten, ktorý ma miluje.“ (Jána 14:21) Nemožno ani trochu pochybovať o tom, že Ján tu, ale aj inde hovorí o Pánovom učení, keď vraví: „A po tom známe, že sme ho poznali, keď zachováme jeho prikázania. Kto hovorí: Zním ho, a jeho prikázania nezachováva, je lhár, a niet v ňom pravdy.“ (1.Jána 2:3-4) Je to žiaľ možné, aby jednotliví veriaci, ale aj zbory Božieho ľudu prijímali najlepšie biblické vyučovanie a predsa stroskotali. Aj keď nesmieme klásť dôraz na nevedomosť, predsa vedieť, čo Písmo hovorí, samé o sebe ešte nie je zárukou duchovného zdravia a božského požehnanja. „Ale ten, kto dobre nazrel v dokonalý zákon, v zákon slobody, a zotrval pri tom, ten, pretože nie je iba zábudlivým poslucháčom, ale činiteľom skutku, ten bude blahoslavený vo svojom konaní.“ (Jak. 1:25) Musíme sa pýtať sami seba: „Som ja medzi tými, ktorí zachovávajú slová tejto knihy?“ (Zjav. 22:9)

3. Počúvať „na Jeho hlas“. Pán Ježiš povedal: „Tedy hľadte ako čujete“ (Luk. 8:18), ako aj: „Vidzte, čo čujete“. (Mar. 4:24) Oboje je dôležité. „Počúvanie na Jeho hlas“ znamená viac ako používanie našich prirodzených schopností. Pán Ježiš povedal svojim učeníkom: „Vy si zapamätajte tieto slová.“ (Luk. 9:44) Jedno z našich moderných vyjadrení – počúvam ťa –

vyjadruje celkom dobre Pánovu mienku: nie len počúvanie toho, čo je povedané, ale pochopenie toho, čo je povedané. Ale „počúvanie“ ide ešte ďalej. Ono zahŕňa aj odozvu na Jeho hlas. (Žalm 81:13) „Ó, keby ma bol počúval môj ľud! Keby bol Izrael chodil po mojich cestách!“ Mali by sme sa pýtať sami seba: Som medzi tými, o ktorých „múdrosť“ vraví: „Blahoslavený človek, ktorý počúva na mňa bdejúc pri mojich vrátach deň ako deň, strážiac podvoje mojich dverí?“ (Prísl. 8:34)

Čo zaslúbil Hospodin (v.18-19)

Pripomenúc ľudu ich záväzok (v.17), Mojžiš im teraz pripomína Božiu časť zmluvy. V súvislosti s tým by sme si mali všimnúť slová: „ako prehlásil o tebe“ (v.18) a „sľúbil“ (v. 19). Božie zaslúbenia sa tu vzťahujú na Izraelove výsady spolu s ich povinnosťami, a to je zdôraznené vo dvoch veršoch. V prvom, Boh zaslubuje, že bude vlastniť svoj ľud ako Jeho vlastný (v.18) a v druhom, že ich vyvýši nad všetky iné národy (v.19). Oboje sa vzťahuje späť na 2.Moj. 19:5, o čom už Mojžiš hovoril v 5.Moj. 7:6.

On zaslubuje, že budú Jeho vlastníctvom (v.18). „A zase Hospodin prehlásil o tebe dnes, že mu budeš ľuďom zvláštneho vlastníctva, jako ti hovoril, a že budeš ostríhať všetky jeho prikázania“, alebo „A Hospodin ťa prijal v tento deň, aby si bol ľuďom jeho vlastníctva, ako ti to povedal...“ (J.N.D.) Zisťujeme, že „zvláštny ľud“, musí byť poslušný ľud. Na jednej strane, mal Izrael predivné výsady, na druhej strane to bol ľud s veľkými zodpovednosťami. Poučenie je zdôraznené v prorokovi Ámosovi 3:2: „Len vás som poznal zo všetkých čeladi zeme, preto... (nebudem zhovievavý s vami) navštívim na vás všetky vaše neprávosti.“

Nemôžeme si sadnúť, s úľavou si vydýchnuť a držať toto učenie bezpečne pod zámkou

Musíme pamätať, že Jeho „cesty“ sú iné ako naše „cesty“.

a kľúčom v Starom Zákone. Peter nás úplne zbavuje takej myšlienky: „Ale vy ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, zvláštny ľud...“ (1.Pet. 2:9). Slovo „zvláštny“ pochádza z angličtiny zo starého anglického koreňa peculiarium a má význam osobné vlastníctvo. Teda, ako sme videli výraz „zvláštny ľud“, je lepšie preložený „ľud ako vlastníctvo“. Prví Petrovi čitatelia nemuseli byť znepokojení, keď boli obviňovaní zo zdanlivého bláznovstva opúšťania svojich národných výsad: oni patrili Bohu v dovedy nepoznanom spôsobe. Pán Ježiš povedal: „Moje ovce... Moji bratia... Moji učenci“. Oni boli (podobne nám) skutočne „ľud vlastníctva“. W. Lincoln o tom krásne hovorí: „ľud pre Boha, aby bol na Jeho srdci, aby žil v Jeho láske, aby dlel v Jeho prítomnosti“.

Peter pokračuje v otázke našich zodpovedností: „aby ste zvestovali cnosti (znamenitosti, J.N.D.) toho, ktorý vás povolal zo tmy do svojho predivného svetla“. Ako dobre zdolávame úlohy, ktoré sú nám zverené ako „ľudu vlastníctva“?

On zaslubuje, že ich vyvýši (v.19). „A sľúbil, že ťa vyvýši nad všetky národy, ktoré učinil, na chválu, na slávne meno a na ozdobu; a aby si bol svätým ľuďom Hospodinovi, svojmu Bohu, tak ako hovoril.“ (Porovnaj s 5.Moj. 7:6; 14:2)

Učíme sa, že pozícia ozdoby v očiach Boha zahrňuje svätý život. Správne bolo povedané, že „všetko je stratené, keď je čistota preč“. Svätosť života nie je kvalifikácia na povýšenie v zamestnaní alebo v inej oblasti ľudskej činnosti, ale podmienka pre službu Bohu. Všimnite si tiež, že Pavel vyjadruje dve prekvapujúce prehlásenia v 1.Kor. 6:2-3: „Alebo či neviete, že svätí budú súdiť svet?“... „Či neviete, že budeme súdiť anjelov?“ Toto sú výsady vyššieho poriadku od toho, ktorý bude zažívať Izrael, ale prinášajú bežné zodpovednosti: „či ste nehodní rozsúdiť veci, ktoré sú najmenšie“? Veriaci v Korinte jednali nezodpovedne, aj keď ich budúce výsady požadovali, aby jednali zodpovedne.

Musíme povedať, že napriek tomu, že si Boží ľud neplnil svoje povinnosti, nezrušilo to Božie zaslúbenia. Izrael bude v pravde ľuďom vlastníctva. „Lo-ammi“ (nie môj ľud) nie je navždy, lebo „na mieste, kde im bolo povedané: Vy nie ste mojím ľuďom, povie sa im: Synovia silného Boha živého“. (Hoz. 1:9-10) On vyvýši svoj ľud, lebo „v tých dňoch to bude, že sa chopia desiaty mužovia zo všetkých jazykov národov, že sa chopia krýdla rúcha muža Žida a povedia: Nože nech ideme s vami, lebo sme počuli, že je Boh s vami.“ (Zach. 1:9-10)

„Tvojich synov ja zachránim.“ (Izaiáš 49:25)

Zaslúbenie dané starozákonnému Božiemu ľuďu bolo zopakované prorokom Izaiášom. Bolo to Božie opatrenie na posilnenie Svojho ľudu pred ich nepriateľmi a k záchrane ich detí pred trápením. My sme vďační Bohu za Jeho hojné milosrdenstvá, ale mnohí sa trápia nad svojimi deťmi, už či mladšími alebo staršími, ktoré sa ešte nezdôverili Kristovi ako svojmu Spasiteľovi. Hľa, tu je zaslúbenie, na ktoré sa dá spoľahnúť – tvojich synov ja zachránim! Kiežby sme si zobrali povzbudenie zo skutočnosti, že On na nich nezabudol a hoci sa zdajú byť ľahostajní, nepoddajní, On myslí na ich záchranu Svojím spôsobom a vo Svoj čas!

Cesta dokonalého človeka (3)

Jim Flanigan

BETABÁRA

Meno Betabára sa v Novom Zákone objavuje len raz (Jána 1:28). Niektoré staré rukopisy ju nazývajú ako „Betánia“. Aby sa odlíšilo od tej dobre známej Betánie, ktorá leží asi dve míle od Jeruzalema na Olivovom vrchu, používa sa označenie „Betania pri Jordáne“. Mnohí vykladatelia a niektoré preklady (ako J.N. Darbyho a anglický revidovaný preklad) používajú toto označenie, ale vo všeobecnosti všetci súhlasia, že bez ohľadu na pomenovanie, miesto, kde Ján krstil, sa nachádzalo na brehu rieky Jordánu asi 12 míľ od Jericha.

V tejto úvahe sa používa meno Betabára všade tam, kde sa objavuje v príbehu. Betabára znamená „Dom prechodu alebo prejazdu“.

Je tomu už 30 rokov od udalostí v Betleheme, ktoré boli predmetom predošlej úvahy. Počas obdobia medzi Betlehemom a Betabárou bol Pán v Nazarete. Veľmi málo je zaznamenané z tých rokov. Pre nás sú tie roky skutočne skryté, pomerne neznáme roky, keď Spasiteľ žil s Jozefom a Máriou v jednoduchosti tesárovho domu a pohyboval sa v tichosti medzi obyvateľmi Nazareta. Bol naozaj vždy Synom Božím a Otcovo oko

bolo stále upreté na Neho a malo v ňom záľubu. Ak človek nevedel o ňom a nepoznal Ho, predsa vyrástol „pred Ním“ ako nežný prútok, morálne vonný, z vypráhljej zeme neveriaceho národa (Iza. 53:2). Boží Duch skutočne ukryl pred nami podrobnosti týchto rokov, okrem ľúbeho pohľadu na chlapca, ktorý povedal: „Či ste nevedeli, že musím byť vo veciach svojho Otca?“ O období detstva boli vymyslené všelijaké príbehy, ale sú iba hypotetické, vymyslené, iluzórne a nezasluhujú si našu dôveru, ani ich nepotrebuje. To, čo vieme je, že každé slovo a skutok chlapca Ježiša, každá Jeho myšlienka a skutok, boli na slávu Otca, ako to potvrdzujú aj udalosti v Betabáre.

Pán Ježiš vstupuje teraz do rušných rokov, kedy sa budú ľudia naňho tlačiť a stále od Neho niečo požadovať, že bude mať sotva, kde skloniť Svoju hlavu. Vo dne, keď líšky odpočívali vo svojich norách a v noci, kedy nebeské vtáky hniezdia, Ho ľudia vyhľadávali (Mat. 8:20).

30 rokov, kým Ježiš žil v Nazarete, Ján žil na Judskej púšti (Luk. 1:8). Jeho rodičia v pokročilom veku, Zachariáš a Alžbeta, žili na mieste Ein

Kerem vo vrchovatej časti Judska a boli blízko smrti. Na základe pomerne vierohodného zdroja sa traduje, že niekoľko rokov pred svojou verejnou službou býval Ján v ortodoxnom spoločenstve, ktoré bolo známe ako Esejci. Žili v Qumran-e na pobreží Mŕtveho mora, kde boli zachované mnohé zaujímavé artefakty o spôsobe ich života. Žili prísne a hospodárne, držiac sa prísne zákona – Tóry. Možno toto svedčí o Jánovom odeve (z veľblúdej srsti a kožený opasok) a o jeho jednoduchej strave (kobyľky a poľný med).

No Ján bol vyvolenou nádobou a jeho kázanie rýchlo vzbudilo rozruch v Judsku. „Ján neurobil síce nijakého divu“ (Jána 10:41), ale jeho kázanie bolo také silné a zástup taký veľký, že sa rýchlo dostalo do uší judských vodcov. Vyslali k nemu delegáciu kňazov, Levitov a farizeov (Jána 1:19, 24). Ján kázal spravodlivosť a jasne odsudzoval hriech. Vystríhal pred hnevom, ktorý má prísť na vreteničie plemä a vyzýval ku pokániu. Potom krstil vo vodách Jordánu tých, ktorí činili pokánie a žiadali, aby niesli ovocie hodné pokánia.

Jeho zvesť bola adresovaná všetkým, pre nábožensky

založených, pre tých, ktorí nezachovávali náboženstvo, publikánov, vojakov a obecný ľud. Všetci prišli a jeho zvesť vyzývala všetkých, aby sa pripravili pre prijatie Mesiáša. Neskôr sa odvážne postavil proti kráľovi Heródesovi a jeho zvesť sa nezmenila. Konečným výsledkom bolo jeho uväznenie a smrť, ale Ján bol verný až do smrti. Bol verným predstaviteľom a rozhodne a neochvejne predstavoval pravého Kráľa.

Jánova najlepšia hodina nastala v Betabáre. Pre Pána Ježiša Krista to bol naozaj „Dom prechodu“. Prešiel zo

súkromia domáceho života na verejnosť po dobu troch rokov do veľmi rušnej služby a Jánovi bola daná výsada predstaviť Izraelovi Mesiáša. Kristus prišiel. Charakter a vplyv Krstiteľa bol taký, že sa mnohí pýtali, či je on Kristus alebo nie. Ale Ján to dôrazne poprel. Odpovedal im krátko, akoby mal s nimi málo trpezlivosti. Pýtali sa: „Kto si ty?“ A On vyznáva a nezapiera: „Ja nie som Kristus.“ Pýtajú sa ho: „A čo teda? Či si ty Eliáš?“ A on povedal: „Nie som.“ „Či si ty ten prorok?“ A odpovedá: „Nie.“ (Jána 1:19-21) A predsa znovu sa pýtajú: „A kto si tedy?

Aby sme dali odpoveď tým, ktorí nás poslali. Čo hovoríš o sebe?“ Ján nemal záujem hovoriť o sebe a prehlásil, že je hlas volajúceho na púšti. Príde väčší ako on a oni sa mali pripraviť. Ján krstil vodou, ale Ten väčší bude krstiť Svätým Duchom a ohňom.

Nemuseli dlho čakať. „Druhého dňa videl Ján Ježiša, že ide k nemu a povedal: Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta! Toto je ten, o ktorom som ja povedal: Za mnou ide muž, ktorý bol predom mnou, pretože bol prvší ako ja.“ (Jána 1:29-30) Mesiáš prišiel a stál medzi nimi!

Naše životy vo vzťahu k Jeho príchodu (6)

J. Hay, Scotland

„TRPEZLIVOSŤ NÁDEJE“ „POTEŠUJTE SA NAVZÁJOM“

Často sa hovorí, že listy Tesaloničanom sú zamerané na budúce udalosti. Hoci Pavlova návšteva mesta bola pomerne krátka, predsa zahŕňala intenzívny program rád – poučení v každej oblasti kresťanského života a učenia. V jeho vyučovaní boli zahrnuté aj budúce udalosti. „Ale o časoch a o dobách nepotrebuje, bratia, aby sa vám písalo. Lebo sami dôkladne viete...“ (1.Tes. 5:1-2) Od ich duchovného detstva bola v ich myšliach veľká nádej Pánovho príchodu. „Očakávali jeho Syna z nebies“. (1.Tes. 1:10)

Trpezlivosť Nádeje

Nádej Pánovho príchodu mala veľký vplyv na ich službu Bohu. Niektorí to berú ako frázu,

„spasený pre službu“, ale pre Tesaloničanov to bola skutočnosť. „Oni sa obrátili od modiel k Bohu, aby slúžili (ako otroci) Bohu živému a pravdivému.“ (1.Tes. 1:10) Oddaná, nesebecká služba bola viditeľná od prvého dňa.

Pavel ďakuje Bohu za ich službu opisujúc ju v 3. verši trojakým spôsobom: Po prvé bolo to „dielo viery“, výraz vzťahujúci sa skôr na ich činnosť ako pôvodný skutok viery v Krista pre spasenie. Kým pracovali, robili to tak s dôverou, že Boh môže a požehná ich dielo. Tiesnivý duch pesimizmu, ktorý často presiakne naše mysle, nebol súčasťou ich viery. Hovoríme, že žijeme v čase Laodicei, že niet nádeje na nápravu. Rozmýšľame len o prežití bez obživenia.

Mnohí z nás sa podobáme starým mužom na konci tretej kapitoly knihy Ezdráša. Keď začala nová práca pre Boha, ktorá pôsobila spontánne chválorečenie mnohých, títo plakali, „oni videli ten prvý dom“. Niekoľko rokov neskôr znovu prevládal ten istý negatívny duch; „či nie je proti tomu jako nič vo vašich očiach?“ (Hag. 2:3) Je čas opustiť taký pochmúrny stav mysle a uznať, že Boh je stále ten istý, a že Svätý Duch je ešte stále činný vo svete a evanjelium si zachovalo tú istú starú moc. Kiežby bola naša služba „dielom viery“!

„Úsilná práca Lásky“ je Pavlov druhý opis ich činnosti v 3. verši. Ich viera v Božiu schopnosť pôsobiť medzi nimi nepôsobila nečinnosť – lenivosť ani nezapríčinila sedenie so založenými rukami. Oni pracovali. Pavel dal vzor, kým bol medzi nimi: „aký bol náš príchod k vám, bratia, naša práca a námaha“ (2:9) Tí, ktorí sa ukázali ako ich vodcovia, nasledovali ten vzor; „pracovali medzi nimi“ (5:12). Niet sa čomu diviť, že s takým vzorom sa táto spoločnosť stala pracovníkmi. Zbor prevzal charakter svojich vodcov.

Slovo „práca – námaha“ zahrňuje drinu, ktorá vyčerpáva a pôsobí únavu. To bolo obetavé; občas ťažké, znamenalo pot a slzy, ale pre lásku boli dotyční ochotní ísť vpred hoci fyzicky vyčerpaní a duševne unavení, no ako Gedeon s tristo mužmi „ustatí ale prenasledujúci nepriateľa“ (Sud. 8:4) a odmietnuť ponuky k úľave.

Niet pochybnosti o tom, že láska, ktorá ich motivovala, bola láska k svojmu Pánovi. Je to prvok, ktorý žiaľ chýbal v neskorších dňoch v Efeze, v ktorých už opustili „...svoju prvú lásku“ (Zjav. 2:4). A predsa Pán poznamenal, že títo Efežania pracovali (v.2). Keďže chýbala láska ku Kristovi ako hlavný prameň sily, taká nepretržitá práca musela byť čistá drina.

Možno láska, ktorou ich milovali ešte ako stratených hriešnikov Pavel, Silván a Timoteus

„naplnení súc takou srdečnou láskou naproti vám“ (1.Tes. 2:8), tiež povzbudzovala Tesaloničanov k horlivej aktivite. Bola to láska, ktorá sa rozšírila aj na ich službu hynúcim (1.Tes. 1:8). Celá Pavlova bytosť bola vložená do služby Tesaloničanom. Na počiatku im priniesol „evanjelium Božie“, ale potom pôsobil ako milujúca starostlivá matka v ich duchovnom detstve. Láska, ktorú zakúsili z jeho ruky bola teraz rozšírená na iných; bola to ich „úsilná práca lásky“. Spojme prácu a lásku v našej vlastnej službe, ochotu slúžiť až po vyčerpanie vlastných síl, ale s presvedčením, že mohutná aktivita pochádza z opravdovej lásky k Pánovi Ježišovi a ku tým, ktorým slúžime.

**Boh
je stále ten
istý, a že Svätý
Duch je ešte stále
činný vo svete.**

Tretia Pavlova príčina pre chválenie bola ich „trpezlivosť nádeje nášho Pána Ježiša Krista“. Možno niektorí čitatelia cítia, že uplatnenie predošlých odsekov by bolo nemožné vo svetle situácie, s ktorou sa stretávame v zborovom živote dnes. Na mnohých miestach jestvuje úpadok, niekde preto, že nie je záujem o mladých, a oni si museli hľadať nové pastvy. V ďalších oblastiach jestvujú iné príčiny úpadku. Aj z hľadiska ľudskej sily je ťažšie udržiavať sa v aktivite minulých dní. Narastajúci sekularizmus a vzrast agresívneho ateizmu sťažuje získať ľudí pre evanjelium. Banalizovanie a prikrášľovanie hriechu a nenásytná žiadosť po zábave problém ešte zväčšuje a počet nových obrátených v zboroch sa znižuje. Nanešťastie, vo všeobecnosti je to tak, ako to je. Americký politik, ktorý už nežije, povedal: „Niektorí ľudia vidia veci také, aké sú a vravia: Prečo? Ja vidím veci také, aké by mohli byť, a vravím: Prečo nie?“ Možnože postoj tohoto svetského muža nám môže byť poučením.

Možno je práve čas, keď prichádza k slovu „trpezlivosť nádeje“. Slovo „trpezlivosť“ je vlastne „vytrvalosť“. Tesaloničania sa vyznačovali vytrvalosťou, ktorá bola motivovaná „nádejou nášho Pána Ježiša Krista“. Očakávanie Jeho príchodu s jeho požehnaniami a odmenami ich

povzbudzovalo navzdor všetkým prekážkam, sklamaniam, ktoré ich obkolesovali. Uplatňujeme to dnes v zborovom živote. Mnohí moji milí spoluveriaci sú rovnako zaneprázdnení ako aj Tesaloničania. Podobne ako oni majú dôveru v živého Boha. Pracujú až do vyčerpania s opravdovým oddaním sa Kristovi, a predsa z ľudského hľadiska akoby neboli výsledky. Ak ste aj vy medzi tými opísanými, dovolte mi povzbudiť vás, aby ste vytrvali. Bolo by ľahko podobať sa staviteľom v Nehemiáša 4:10 a báť sa protivenstva, pozerat' sa na problémy, cítiť slabosť a povedať: „Klesá sila nosiča, a narúcaného prachu je mnoho, nuž my nebudeme môcť stavať na múre“. Čas však ukázal, že sa to dalo. „Tak sme sa všetci navrátili k múru, každý ku svojej práci“ (v.15), a vytrvalosť priniesla ovocie - múr bol dostavaný. (6:15) Budme rovnako rozhodní, lebo to nebude nadhlo. Nech nás nádej Jeho príchodu nielen budí, ale i podnecuje; nech nás pobáda, aby sme boli usilovní, oddaní a rozhodní v našej službe Bohu. „Kupčite, kým neprídem.“ (Luk. 19:13)

*„Len malú chvíľu!“ Už skoro to bude minulosť;
Prečo by sme sa mali vyhýbať hanbe a krížu?
Ó, kiežby sme sa v Jeho šlapajách ponáhľali,
Počítajúc všetko iné za stratu!
Ach, všetko to vynahradí Jeho úsmev;
To utrpenie tejto krátkej chvíle.*

Potešujte sa navzájom týmito slovami

Táto séria úvah sa sústredila na oddieľ, v ktorých je prepojenie medzi prorockým učením a praktickým kresťanským životom, praktickým v zmysle povzbudzovania svätosti a vernej služby. Praktická záležitosť rôzneho druhu vychádza z 1.Tes. 4:13-18, lebo poskytuje útechu zarmúteným; „potešujte sa navzájom týmito slovami“ (v.18).

Veriaci boli zmätení. Napriek ich širokej známosti Božieho prorockého programu, chýbal im jeden kúsok skladačky. Čo sa stalo so svätými, ktorí zomreli? Kde sa môžu vsunúť

do celkového obrazu pri príchode Pána? Aby zaplnil medzeru v ich poznaní, napísal Pavel túto časť, ktorá je vlastne jadrom listu.

Po prvé, jestvuje nádej vzkriesenia, ktorá sa zakladá na skutočnosti, že „Ježiš zomrel a vstal z mŕtvych“. (v.14) Ďalej, jestvovala istota, že tí, ktorí zomreli nestratili nič tým, že zosnuli skôr ako nastalo vychvátenie alebo inak povedané, niet nejakej zvláštnej výhody byť živým v čase, v ktorom On príde (v.15). Potom nádej stretnutia zapadá do rámca, lebo živí svätí budú „vychvátení spolu“ so vzkriesenými veriacimi (v.17). K tomu pridajte skutočnosť, že všetci my pôjdeme v „ústrety Pánovi“ a „budeme vždycky s Pánom“ a máte zmes pravdy, ktorá poteší každé smútiace srdce. Nečudo, že apoštol povedal: „Takže sa potešujte navzájom týmito slovami.“ (v.18)

Ďalšia časť listu končí podobným štýlom. „Preto sa napomínajte navzájom a vzdelávajte jeden druhého, jako aj robíte.“ (5:11) Tu je prameňom potešenia niečo odlišné, hoci ešte stále spojené s budúcimi udalosťami. Pavel predpovedá hrozné pohromy v počiatkových etapách Pánovho dňa, obdobie veľkého súženia, ale poskytuje uistenie: „Vy, bratia, nie ste vo tme, aby vás ten deň zachvátil ako zlodej.“ (5:4) „Lebo nás nepostavil Boh cieľom hnevu, ale aby sme nadobudli spasenie skrze nášho Pána Ježiša Krista, ktorý zomrel za nás, aby sme, už či bdejeme či spíme, spolu s ním žili.“ (v.9-10) Hovorí, že veriaci doby cirkvi nebudú nikdy zakúšať hrôzy veľkého súženia. Budeme preč skôr, ako prídu búrky hnevu na celý bezbožný svet.

Nádej Pánovho príchodu by bola zmarená, keby bolo nejakého pocitu účasti na hrôzách veľkého súženia, ale môžeme mať potešenie z istoty, že nás Boh nepostavil cieľom hnevu; Ježiš „nás vychvacuje od prídúceho hnevu“ (1:10). Držme sa Jeho zaslúbenia a radujme sa z neho; „vytrhnem ťa z hodiny pokušenia, ktorá príde na celý svet“ (Zjav. 3:10). To je veľkým potešením, že my nebudeme prechádzať veľkým súžením. „Potešujte sa navzájom.“

Úvod do biblických prorociev (6)

J. Hay, Comrie

TISÍCROČNÉ KRÁĽOVSTVO

Ked' Pán Svojim zjavením Kukončí Veľké súženie, založí Svoje kráľovstvo na tomto svete na tisíc rokov. Výraz tisíc rokov sa v Zjavení Jána 20 používa šesťkrát, a preto toto obdobie nazývame milénium. Písmo hovorí: „On musí kralovať.“ (1.Kor. 15:25)

Doslovné kráľovstvo

Kniha Danielova kapitola 2 obsahuje prorocstvo, ktoré siaha až po dobu opísanú Pánom Ježišom ako „časy pohanov“ (Luk. 21:24). Toho času budú vládnuť na politickom poli veľké pohanské ríše. Tento čas „bude naplnený“, skončí sa, čo je opísané obrazne v Daniela 2. „Kameň, ktorý nebol v rukách“ udrel obraz, ktorý vykresľuje tieto veľké ríše (v.34) a stal sa „veľkým vrchom a naplnil celú zem“ (v.35). Obraz vykresľuje štyri pohanské ríše od Babylona až po Rím, ale kameň a vrch sú vysvetlené takto: „Boh nebies ustaví kráľovstvo, ktoré nebude zkažené nikdy až na veky.“ (v.44). Ak sú ostatné ríše doslovné kráľovstvá spravujúce svoje teritória v Bohom určenom rozsahu, je logické tlmočiť Božie Kráľovstvo rovnakým spôsobom; administratíva – svetovláda, ktorá bude riadiť svet v doslovnom a fyzickom spôsobe.

V prítomnosti Pán Ježiš uplatňuje Svoju správu nad životmi Svojho ľudu a Jeho kráľovstvo má duchovný charakter; kráľovstvo, do ktorého sme vstúpili pri obrátení (Kol. 1:13). Ale to neprotirečí konceptu doslovej božskej správy na tomto svete v deň, ktorý sa približuje. Písmo nikde nepredpovedá, že kázanie evanjelia bude nebadane zatláčať hranice zla a spôsobí postupné prijatie Krista, až do univerzálneho uznania. Naopak, On vnúti Svoju autoritu dramaticky a okamžite tým, čo nazývame vojenská sila (Zjav. 19:11-21) a poriadok „železnou palicou“ (v.15). „A Pán Boh mu dá trón Dávida, jeho otca, a bude kralovať nad domom Jakobovým až na veky“ (Luk. 1:32-33) - prehlásenie, ktoré je ťažko vysvetliť iným spôsobom než doslovne.

Satan zviazaný

Počas Tisícročného kráľovstva bude satan zviazaný a uväznený v priepasti bez dna (Zjav. 20:1-3). Je opísaný v štyroch smeroch vo verši 2, ktorý ukazuje, čo je príznačné jeho ukrutnosti, prešibanosti, ohováračskému charakteru a jeho nenapraviteľnému protiveniu sa Bohu a Jeho ľudu. Toto boli trvalé vlastnosti v dejinách ľudstva roznečované a podpo-

rované tým zlým; počas zlatej doby, pre jeho neprítomnosť, sa tieto vlastnosti nebudú prakticky prejavovať. Niektorí veria, že satan je zviazaný v súčasnej dobe, a že to, o čom Biblia hovorí ako tisíc rokov, je obrazné vyjadrenie pre neurčitú dlhšiu dobu. Vidia v tom súčasnú dobu, počas ktorej je kázané evanjelium a duše sú vyslobodzované spod satanovej vlády. Povrchnou výhradou k tomuto pohľadu je, že tvrdenie o zviazaní satana v súčasnej dobe je ďaleko od pravdy života a je v rozpore s učením Biblie o jeho dnešnej slobode pohybu a agresivite voči veriacim (1.Pet. 5:8).

Morálne vlastnosti kráľovstva

Melchisedech je hlavným obrazom Pána Ježiša a samotné jeho meno má veľký význam – „kráľ Spravodlivosti“ (Žid. 7:1-21). Spravodlivosť bude kľúčový aspekt vlády Pána Ježiša. „Hľa, kráľ bude kralovať podľa spravodlivosti, a čo do kniežat, budú vládnuť podľa spravodlivého súdu.“ (Iza. 32:1). Zmätené štandardy sveta budú upravené (v.5). „Spravodlivosť bude opaskom jeho bedier a pravdivosť opaskom jeho ľadvín.“ (Iza. 11:5) Nebudú už samovoľné výroky spravodlivosti (v.3) a diskriminácia bude neznáma.

Režim správy nebude preukazovať priazeň bohatým a mocným; s chudobnými a pokornými sa bude zaobchádzať nestranným spôsobom. Písmo hovorí o bezúhonnosti Jeho vlády: „Berla tvojho kráľovstva berlou priamosti.“ (Žid. 1:8).

Ďalšou črtou Jeho kráľovania bude pokoj, zobrazený tiež v Melchisedechovi: „Kráľ Sálema, čo je Kráľ pokoja.“ (Žid. 7:2). Už v 1.Moj. 4:8 sa objavuje prvý akt agresie a neskôr sa objavuje trend oslavovania násilia (v.23). Po 14. kapitole bolo viacj všeobecných vojen a od toho času sú stránky ľudských dejín poškvrnené krvou. Tomu bude koniec, keď bude kráľovať On. Písmo predpovedá, že „skujú svoje meče v motyky a svoje kopije v srpy. Nepozdvihne národ proti národu meča ani sa viac nebudú učiť boju.“ (Iza. 2:4; Mich. 4:3) Pokoj, ktorý bude jestvovať, je symbolizovaný obrazom, že „každý bude sedieť pod svojim viničom a pod svojim fíkom, a nebude toho, kto by strašil.“ (Mich. 4:4) Micheáš predvída idylickú vidiecku scénu, ale čo so životom v meste, ktorý je v súčasnosti tak nebezpečným prostredím? Ulice mesta nebudú postrachom pre „starcov a stareny“. Chlapci a dievčatá budú využívať ulice mesta ako ihrisko. Zraniteľné skupiny spoločnosti, starí a mladí, sa budú v mestskom prostredí cítiť príjemne (Zach. 8:4-5).

Pokoj, ktorý zavládne na

celej planéte sa rozšíri aj na zvierací svet. Vlky, leopardi, levy a medvede budú bez problémov spolunažívať s ovečkami, kozliatkami, teľatami, krmným dobytkom a kravami. Dokonca aj malé deti ich dokážu ovládať a najmladšie z nemlúvňat sa nebude báť jedného z jedovatých plazov. Viacj nebude dravca a koristi; šelmy sa stanú bylinožravcami (Iza. 11:6-9; 65:25). To je stvorenie „oslobodené od služby porušenia“ (Rim. 8:21); to sú „časy napravenia všetkého“ (Sk. 3:21).

Zdravie a blahobyt

Je jasné, že smrť a nemoc nebudú počas Tisícročného kráľovstva úplne vyhladené, „lebo chlapec zomrie, keď mu bude sto rokov.“ (Iza. 65:20) No nebude detská úmrtnosť a ktokoľvek by zomrel storočný, bude považovaný, že zomrel mladý; dlhovekosť bude pravidlom.

Rozličné postihnutia budú výnimočné, „lebo vtedy sa otvoria oči slepých, a otvorí sa aj uši hluchých. Vtedy poskočí kulhavý jako jeleň, a jazyk nemého bude radostne prespevovať.“ (Iza. 35:5-6)

Výrazy „chudobní, a „tichí zeme“ (Iza. 11:4) naznačujú, akoby táto známa vrstva spoločnosti mala existovať aj v Tisícročnom kráľovstve. No skutočná núdza bude minulosťou pre vysoké výnosy poľnohospodárskej úrody. „Bude hojnosť obilia v zemi hore na temeni vrchov.“ (Žalm 72:16).

„Oráč bude stíhať ženca a ten, kto šliape hrozná, rozsievača semena, vrchy budú kvapkať sladkým vínom, a všetky brehy sa budú rozplývať hojnosťou.“ (Ámos 9:13). Aj tie najsuchšie oblasti na svete sa stanú plodnými, „lebo sa vyprýšia vody na púšti a potoky na pustine“ (Iza. 35:6-7; tiež vid' 41:18-20). Nielenže bude plodnosť, ale aj vôňa, keď „sa veselíť bude z toho púšť...a skvitne jako voňavá ruža“ (Iza. 35:1).

Pre pád muselo ľudstvo zápasíť s následkami zločinenstva, aby dopestovalo úrodu, ale potom bude koniec zápasu, lebo „miesto chrastiny narastie jedľa a miesto hlohu narastie myrtus“ (Iza. 55:13). Klíma - buď sucho, povodeň alebo vietor, často okradlo ľudí o ich úrodu. Občas pohroma alebo kobylky zničili úrodu. V ten deň „...nasadia vinice a budú jesť ich ovocie z nich... Nebudú pracovať nadarmo“. (Iza. 65:21-23)

Posledná vzburá

Každý, kto vstúpi do Tisícročného kráľovstva, bude jeden z Božieho ľudu, ale časom sa narodia zástupy, nastane skutočná explózia ľudstva. Spasenie nikdy nebolo dedičné (Jána 1:13), a ani kráľovstvo nebude výnimkou. Každý narodený vtedy bude sa musieť osobne rozhodnúť pre Kráľa a byť ochotný uznať Ho. Toto je „ľud, ktorý sa narodí“ (Žalm 22:32), a im bude prehlásené, „že On to učinil“. Inými slovami -

zvest' kríža bude zvestovaná aj počas Tisícročného kráľovstva, a narodení v tom čase sa budú odovzdávajú Kráľovi alebo Ho zavrhnú. V srdci Ho veľká väčšina zavrhne. Otvorene ale s nechutou uznajú Jeho auto-

ritu. Im sa bude protivit' Jeho spravodlivá správa a Jeho prísne morálne štandardy. Keď bude satan prepustený z priepasti na konci tisíc rokov, tieto srdcia budú ako úrodná pôda, do ktorej zaseje semeno vzbury. Ale budú „stráve-

ní ohňom z neba“ (Zj. 20:9). Zlatá doba sa skončí, posledná stránka času dopísaná, diabol bude uvrhnutý do ohnivého jazera, javisko upravené pre konečný súd a rozklad nebies a zeme.

Ale Boží základ stojí

PREKÁŽKY ALEBO ZLOŽKY

A. J. Higgins

Boh používa jednu kapitolu v Biblii – 2.Moj. 2, aby nám povedal o prvých 80 rokoch života Mojžiša. Potom však potrebuje 135 kapitol k zaznamenaniu udalostí za posledných 40 rokov Mojžišovho života. To všetko sa zdá byť nevyvážené, ale nerovnováha je len na povrchu.

V 5. Mojžišovej 34 na konci jeho života vidíme muža, ktorého sformovala božská múdrosť. A čo za muža Božieho máme tú chuť vidieť. „Jeho oko nebolo zoslablo, ani nebola ušla od neho jeho sila.“ (5. Moj. 34:7) Tu bol muž, ktorý poznal Boha „tvárou v tvár“ (v.10) ako nikto iný. Len málo mužov niekedy prešlo Božou školou a absolvovalo ju s takým vyznamenaním! Boh vzal neochotného vykupiteľa, ktorý vymenovával jednu výhovorku za druhou (2.Moj. 3:4) a urobil ho najväčším vodcom, o ktorom svet kedy vedel. Vzal muža, ktorý sa skrýval pred faraónom (2.Moj. 2) a zmenil ho v neohrozeného svedka pred Egyptom, a potom národu Izrael. Boh je ako hrnčiarsky expert. Vie ako formovať svoje nádoby.

No táto úvaha nie je o Mojžišovi. Je o Mojžišovom Bohu. Bohu, ktorý trpezlivo a starostlivo pracuje s každým z nás. Možno to bude znieť ako fráza, keď povieme, že každý z nás je „rozpracované dielo“. No je to zrejma pravda vždy, keď vidíme Boha povolávať človeka do práce.

Ako to bolo s Mojžišom, Eliášom, Jonašom, Jeremiášom a radom ďalších? Božia práca v človeku je vždy dôležitejšia ako Božie dielo skrze človeka. Zručné formovanie nádoby, už či aby porozumievala hlbšie Božiemu srdcu, aby vernejšie zobrazila Boží charakter alebo presnejšie vykreslila Božieho Krista, On pracuje v každom živote pre svoj vlastný účel.

Záver je aj povzbudzujúci a aj ponížujúci: Boh sa viac zaujíma o to, kto som ja, ako o to, čo robím pre Neho. Charakter vždy víťazí nad schopnosťou! Inštinktívne a temer automaticky sa novonarodený veriaci pýta, ako Pavel: „Čo chceš, aby som urobil?“ Ale je možné aj utekať pred Bohom, ako to urobil Mojžiš. Boh bol zameraný na Jeho prácu v človeku predtým, než človek vykonal prácu. Hlavný Boží záujem vo vás a vo mne je premieňajúca práca, ktorú koná Jeho Duch v nás. Skôr, ako sa budeme snažiť nájsť si správnu prácu pre Boha, musíme sa vzdať samých seba, aby mohol pôsobiť v nás.

Teda odklady a sklamanie, zlyhanie a frustrácia, kritika a bezohľadnosť – veci, ktoré vnímame ako prekážky k pokroku, sú v skutočnosti všetky zložky, ktoré Boh používa, aby uskutočnil Svoje dielo v nás. Ako môžeme byť vďační, že nič nebude brániť Jeho dielu; On nás nakoniec uvedie do podobnosti Jeho Syna.

„Prosím vás tedy...“ (Rim. 12:1)

John Grant

List Rimanom, ktorý je prvým z listov v Božom Slove, je akýmsi duchovným pohorím Biblie, bezchybný právny argument a zdravý základ poskytnutej pravdy od Boha. Na nej môže veriaci spočívať a v nej sa radovať.

Na konci kapitoly 8 sa dosahuje vrchol predkladaného evanjelia. Sú položené otázky: „Kto bude proti nám?“ „Kto bude žalovať na vyvolených Božích?“ „Kde kto odsúdi?“ „Kto nás odlúči od lásky Kristovej?“ Hoci ktorý iný pisateľ môže nechať tieto otázky v rovine rétoriky, ale Pavel píše predivné odpovede. Nasledovne na konci 11. kapitoly apoštol uzatvára svoj strhujúci argument, ktorý začal v 9. kapitole, že Izrael má slávnú budúcnosť. Jeho chválorečenie znie: „Ó, hlbino bohatstva a múdrosti a známosti Božej“, a končí „jemu sláva na veky. Ameň.“

Keď sa čitateľ listu dostane na začiatok 12. kapitoly, stretáva sa s výzvou. Je jasne predstretá a my, ktorý očakávame „vykúpenie svojho tela“ (Rim. 8:23) musíme venovať pozornosť pozvaniu: „Prosím vás tedy, bratia... aby ste ta dali svoje telá v živú obeť svätú a ľúbu Bohu, rozumnú to vašu svätoslužbu.“ Výzva je jasná: „Čo urobíme so svojimi telami teraz?“ „Dali“ znamená „vydali seba za sluhov poslušnosti“ (Rim. 6:16).

Všimnime si dávanie. Naše telá majú byť dané ako živé obeť.

Je to rozdielne od obetí Starého Zákona. Nie je to mŕtva obeť, ktorá sa kládla na oltár v stánku a v chráme, ale je to živá obeť. Osobná obeť, nie dávanie niečoho, čo je už mŕtve, namiesto seba. Je to ustavičná trvalá obeť a rozumná v tom, že obetujúci pozná zásady a zodpovednosti tejto obete. Taký krok je naša rozumná svätoslužba – ktorá je ľúba Bohu.

Toto zahrňuje aj oddeľnosť. „Nepripodobňujte sa tomuto svetu“ to je tento svet a jeho spoločnosť, ktorá sa snaží formovať naše životy podľa jej štandardov, chovania sa a jej očakávania. Svet tlačí viac a viac. Hlučné hlasy sú všade vokol nás, snažiac sa predkladať veriacemu to, čo sa zdá najpríťažlivejšie. Bezbožné chovanie vzrastá a snaží sa vábiť kresťana. Neprestajné, zhubné tvrdenie, že veda (takzvaná) dokázala, že Boh nejestvuje, sa hlučne hlása. Upustenie od všetkých duchovných a morálnych princípov sa neustále propaguje. Do takéhoto prostredia zneje výzva pre veriacich, aby žili iný spôsob života, ktorý je podľa Božieho Slova.

Oddelenosť je spojená s premenou. Nesmieme sa pripodobňovať tomuto svetu (dobe), ale máme byť „premenení obnovením svojej mysle“. Ako sa to dá dosiahnuť? Prispôbením svojej mysle Božej, ktorá je obsahom Písma. Čítanie a rozjímanie nad Jeho Slovom je jediný

spôsob, ktorým môžeme myslieť a konať podľa toho ako si On praje. My počúvame na Jeho hlas a nie hlasy tých, ktorí majú iného pána, ktorý aj Evu dovedol k pádu.

A tiež jestvuje vzdelávanie. Keď vydáme naše telá Bohu, potvrdíme Božiu vôľu. To znamená, že vyskúšame Božiu vôľu nie v nevere, ale tak, aby sme videli, že sa Božie zaslúbenia naplnia. Aké je toto vzdelávanie! O Božej vôli je prehlásené, že je „dobrá“, to jest, užitočná, nespôsobuje úraz – škodu, ale je pozitívna a prospešná. Ona je „dokonalá“ v tom, že je úplná a nie jej potrebné nič k nej pridávať. Týmto spôsobom prídeme ku poznaniu nášho Boha, nie teoreticky, ale v skutočnej realite.

Preto, dať svoje telá je to, čo si Boh praje. To je Jemu ľúbe. Keď tak robíme vo svete, kde mnohí žijú vo vz bure voči Bohu, môžeme byť ľúbi Jemu. Ešte raz si všimnime úvodné slová 12. kapitoly: „Prosím vás tedy, bratia“. „Prosím“ je volanie, ktoré by malo vypsobiť účinok. „Tedy“ hovorí, že máme zodpovednosť odzvať sa povolaniu. „Bratia“ poukazuje, že je to volanie pre všetkých veriacich. Vstúpiac do dobra požeňnaného evanjelia venujme pozornosť tejto výzve a preukážme svoju láskavú vďaku v ľúbení sa Jemu, ktorý nám umožnil, aby sme užívali hojnosť, ktorú nám poskytuje.

Biblické záhrady (5)

I. Affleck, Lossiemouth

ZÁHRADA - CINTORÍN (Jána 19:38-42)

Pri narodení a smrti Pána Ježiša boli prítomní Mária a Jozef, kým pri narodení bola v popredí Mária a Jozef sa len pozeral; pri Jeho smrti bol v popredí Jozef a Mária sa pozerala. Obaja Jozefovia boli čestní muži, ale my sa sústreďme na toho z Arimátie. Matúš hovorí, že bol bohatý (27:57) a toto je určite naplnenie Izaiáša 53:9, kde čítame: „A dali mu s bezbožnými jeho hrob i s bohatým, keď zomrel...“ Bolo pripravené miesto, kam sa bez ceremónií ukladali telá vyvrhelov tejto zeme, ale Pán Ježiš bol položený do hrobu bohatého muža. Aké príhodné miesto pre Kráľa kráľov!

Matúš nám tiež hovorí, že Jozef zašiel za Pilátom a prosil o Ježišovo telo. Bohatý muž sa v ten deň stal prosebníkom a my sa pýtame: „Prečo?“ Podľa pisateľa sa zdá, že sa Jozef prizeral niekde z tieňa a jednoducho cítil, že Jeho Pán a Majster už trpel dost. Túžil, aby Ho už Boh zbavil bolesti, agónie a hanby. Môžeme jeho pocity oceniť, pretože mnohí z nás už stáli pri smrteľnej posteli milovanej osoby, videli jej bolesť a jednoducho sa modlili, aby Boh ukončil jej trápenie a vzal ju domov.

Aký odlišný bol Jozefov pohľad od pohľadu vojaka,

ktorý mŕtvemu Spasiteľovi kopijou prebodol bok. No my vieme, že Pán Ježiš pretrpel toľko, koľko Mu bolo Bohom odmerané, ako to On sám povedal Petrovi: „Či nemám piť kalich, ktorý mi dal Otec?“ (Jána 18:11) On tiež presne vedel, kedy naplnil požiadavky spravodlivosti a tak mohol zvolat: „Dokonané je“ (Jána 19:30).

Marek píše, že Jozef bol „... počestný radca, ktorý tiež sám očakával kráľovstvo Božie“ (15:43). Rád by som vedel, ako sa cítil, keď sa pozeral na smrť Spasiteľa. Možno ako Kleofáš mal nádej, že Pán Ježiš vykúpi Izraela, ale teraz je už mŕtvy a všetky jeho nádeje boli zmarené. Niekedy nešťastie zatieni našu nádej a naplní nás smútkom, ale zapamätajme si, že Boh má vládu nad každou okolnosťou a nikdy nás neopustí.

Marek tiež píše, že keď sa Pilát dozvedel o Ježišovi, že je mŕtvy, daroval mŕtve telo Jozefovi. Aký vzácny dar neporovnateľnej ceny! Ani celým bohatstvom ho Jozef nemohol zaplatiť. No podľa Božieho plánu ho dostal ako dar. Veľmi málo ľudí by tento dar prijalo, lebo väčšina nevidela krásu v Tom, ktorý zomrel a zavrhl Ho. „Nebeské kráľovstvo

je podobné pokladu skrytému na poli, ktorý, keď našiel človek, skryl a od radosti ide a predáva všetko, čo má a kúpi to pole“ (Mat. 13,44).

Lukáš zaznamenáva, že Jozef bol dobrým a spravodlivým mužom, a skutočne ním bol. Nemohol pochopiť, prečo ľudia urobili to, čo urobili jeho Pánovi. Bolo to nespravodlivé a teraz ak Židia uskutočnia svoje plány, Jeho telo bude hodené do jamy spolu s inými zločincami. No Jozef mal iné myšlienky. Ján nám vraví, že bol tajným učeníkom zo strachu pred Židmi, ale teraz otvorene vyznáva svoju lásku k tomu, ktorý bol považovaný za zvodcu. Čo spôsobilo túto zmenu? Len to veľké predstavenie lásky, ktorého bol práve svedkom, v ktorom bola ľudská zlosť zdolaná mohutnou Božou láskou, keď zaznelo z úst trpiaceho Spasiteľa: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia“ (Luk. 23:43).

Ján spája s Jozefom Nikodéma (Jána 19:38-42). Zamyslime sa nad ich starostlivými rukami v porovnaní s tými, ktoré spôsobili modriny, bili a nakoniec pribili nášho Pána na drevo. Stojíme na svätej pôde. Tí dvaja opatrne odstraňujú klince a váhu mŕtveho tela svojho Pána nesú na sebe,

kým Ho skladajú z dreva. Niet pochybnosti, že ich oči boli plné slz. Nakoniec balzamuju Jeho vzácne telo drahými voňavými vecami a zavinú do jemného plátna. Potom nesú Toho, ktorého milovali a vkladajú Ho do Jozefovho nového hrobu. Matúš nám vraví, že ho vytesal v skale (Mat. 27:58-60), čo vyžadovalo čas, silu a námahu, ale teraz vidí ovocie svojej práce. Lukáš a Ján vraví, že v ňom nikto nikdy predtým nebol pochovaný (Luk. 23:53; Jána 19:41). Pán Ježiš prišiel na svet skrze nepoškvrnenú pannu a odišiel z neho cez nový hrob. To isté platí aj o zákone zápalnej obete (3.Moj. 6:11), ktorý prehlasuje, že popol musí byť vynesенý na čisté miesto. Ján vraví, že hrob bol v záhrade, nie na cintoríne, čo nám naznačuje, že Jeho telo bolo ako to pšeničné zrno, z ktorého sa vypestuje a vzíde vzácne ovocie, nový život.

Obráťme našu pozornosť na ženy, ktoré pozorovali všetko, čo sa dialo, zvlášť Máriu Magdalénu, lebo ona bola pritom, keď Ho pochovávali a prišla k hrobu v ráno vzkriesenia. Bez pochybnosti ju premáhal zármutok, keď Ho pochovávali a spomínala na Jeho milosrdenstvo a dobrotu, ktorými ju zahrnul. Tak mnoho pre ňu znamenal. Bola šťastná, že Mu už viac nemohli ublížiť. Možnože povedala Márii, Jeho matke o starostlivosti, s akou sa Jozef a Nikodém postarali o jej prvorode-

ného syna a ako jemne s Ním zaobchádzali. To pomohlo obviazať jej zlomené srdce. Ona sa potom vrátila domov s ostatnými ženami a pripravili voňavé masti, aby Mu tak preukázali úctu, keď pomínie Veľká noc.

Mária sa vrátila na toto smutné miesto v prvý deň týždňa včas ráno, kým bola ešte tma a Marek prehlasuje, že cestou sa zhovárali s jej priateľkami, kto im odvalí kameň (Mar. 16:3). Vedela ako ťažko ho bolo dostať na svoje miesto prvýkrát a možno vedela aj to, že bol zapečatený pečatou Ríma, čo znamenalo smrť pre každého, kto by ju zlomil.

Aké je predivné zistiť, že Boh už odstránil problém. Tak je to aj v živote. Všetci sme zahanbení vtedy, keď sa vopred starostíme pri hľadani riešenia ťažkostí vlastnou silou a potom zisťujeme, že Boh ich už odstránil tak, ako to len On môže. V Matúšovom podaní čítame, že nastalo veľké zemetrasenie, keď jeden jediný anjel zostúpil z neba. Odvalil kameň a posadil sa naň opovrhnuúc mocou Ríma. Matúš dodáva, že vtedy, keď Pán vstal z mŕtvych, sa strážni náramne zhrozili (28:4) a boli jako mŕtvi.

Teraz má Víťaz z Golgoty ten krásny titul: „Ja som ten Živý. A bol som mŕtvy, ale hľa, som živý na veky vekov.“

(Zjav. 1:18) Mária a jej priateľky sa tiež báli, ale anjel im priniesol slovo útechy z úst samého Spasiteľa: „Niet ho tu, lebo vstal, jako povedal.“ (Mat. 28:6) V Jánovom Evanjeliu čítame, že Mária bežala a oznámila to Petrovi a Jánovi, ktorí sa spolu s ňou vrátili a videli prázdny hrob a hrobové povoje ležať, ale potom odišli znovu domov (Jána 20:1-10). Často som uvažoval, či požiadali Máriu, aby išla s nimi domov. Možno sa jej pýtali, ale ona odmietla. Nech už to bolo akokoľvek, Mária zostala stáť pri hrobe a plakala a odpovedala pýtajúcim sa anjelou, že príčinou jej plaču je, že vzali

Hrob bol v záhrade, nie na cintoríne, čo nám naznačuje, že Jeho telo bolo ako to pšeničné zrno, z ktorého sa vypestuje a vzíde vzácne ovocie, nový život.

jej Pána a ona nevie, kde Ho položili. Akú len mala lásku k Nemu! A Mária bola odmenená, lebo On pristúpil k nej a opýtal sa: „Ženo, čo plačeš?“ (Jána 20:15) Myslela si, že je to záhradník a podnikla zúfalý krok: „Pane, ak si ho ty odniesol, povedz mi, kde si ho položil, a ja ho vezmem.“ Potom ju jemne oslovil: „Mária“. Je ťažké si predstaviť, ako sa asi Mária cítila, keď počula hlas, ktorý dobre poznala a milovala, a ako sa obrátila, aby Ho videla. Nech v nás zostáva láska k Tomu, ktorého milujeme tak, ako aj v Márii.

Truhla a jej pomenovania - názvy (3)

T. Ratcliffe, Wimborne

TRUHLA SMLUVY (Jozua 4:18); TRUHLA HOSPODINOVA (Jozua 3:13)

Najprv sa budeme zaoberať truhlou zmluvy. Písmo hovorí o dvoch formách zmluvy. Pokiaľ ide o človeka zmluva je záväzná dohoda medzi dvoma stranami a zvyčajne spečatená nejakým svedectvom. Abrahám uzavrel zmluvu s Abimelechom až potom, čo priznal, že sa jeho služobníci násilím zmocnili toho, čo patrí Abrahámovi. Zmluva bola uzavretá darom siedmich oviec z drobného stáda (1.Moj. 21:28). Jakob urobil zmluvu so svojim strýkom Lábanom, potvrdiac ju postavením pomníka (1.Moj. 31:44-46).

Zmluva ustanovená Bohom má úplne iný poriadok, lebo nie je konzultovaná s človekom, ani sa neuchádza o jeho súhlas. Božie zmluvy majú za cieľ požehnanie človeka za podmienok Božích. Božia zmluva s Noachom mala formu bezpodmienečného sľubu, že kým bude trvať zem, nikdy viac svet nezatopí vodou. Na druhej strane zmluva, ktorú Boh urobil s Izraelom na Sinaji, bola podmienená poslušnosťou Božím zákonom (5.Moj. 29-30).

Akonáhle národ prešiel Jordánom do zasľúbenej zeme, truhla viac nebola známa ako truhla svedectva. Kým kňazi, ktorí niesli truhlu stáli ešte v Jordáne, aby ľud prešiel, volala sa archa truhlou svedectva (Joz. 4:16), ale akonáhle kňazi prišli z prostred Jordána, názov používaný pre archu bola truhla zmluvy (Joz. 4:18), aj keď tento názov bol používaný na truhlu počas putovania púšťou. Teraz, keď už bol ľud v zemi, mala byť truhla zmluvy trvalou pripomienkou toho, že ich požehnanie záviseli na ich vernosti Bohu a poslušnosti Jeho zákonom. Teda, čo znamená názov „Truhla zmluvy“? V prvom rade to potvrdzuje, že národ bol v zmluvnom vzťahu s Bohom, za podmienok Božích. Boh túžil po tom, aby Jeho ľud vstúpil do zeme, ktorú už tak dávno zaslúbil Abrahámovi a jeho semenu (1.Moj. 17:6-8). Keď truhla zostávala s ľudom, Boh so záľubou

oznamoval svoju prítomnosť oblakom slávy. Žiaľ, pre neposlušnosť a modlárstvo, požehnanie zmluvy, ktoré boli podmienené, boli neudržateľné; a tak truhla s jej sprievodnou slávou odišla (1.Sam. 4:21-22).

Na rozdiel od Izraela svätí Boží nie sú v zmluvnom vzťahu s Bohom, lebo nová zmluva, ktorú Pán Ježiš uviedol pri ustanovení pamiatky (Mat 26:28), má byť ešte len uskutočnená.

Náš Pán hovoril o bezpodmienečnej novej zmluve založenej na účinnosti jeho preliatej krvi, ktorú Boh bude robiť s Izraelom a Júdom v nadchádzajúcom dni. Boh položí Svoj zákon do ich vnútorností a napíše ho na ich srdcia a bude ich Bohom. Všetci budú poznať Hospodina, od najmenšieho až po najväčšieho z nich; lebo Boh odpustí ich neprávosti, a na ich hriech viac nespomenie (Jer. 31:1-34, a Žid. 8:8-12). To všetko sa bude diať v prichádzajúcom tisícročnom období.

No, svätí Boží sú dnes účastníci Novej zmluvy. Skutočnosť, že máme večný život skrze vieru, že sme jedno s Pánom Ježišom Kristom, a že máme dedičstvo neporušiteľné, nepoškrvniteľné a neuvädnutelné, chránené pre nás v nebesiach, je dostatočným potvrdením, že toto sú niektoré z požehnaní prameniacych z obetnej smrti Pána Ježiša Krista. Apoštol Pavel píšúc svätým v Korinte potvrdzuje, že Boh urobil jeho a Timotea za „dostatočných služobníkov novej zmluvy, nie litery (zákona), ale Ducha, lebo litera zabíja, ale Duch oživuje.“ (2.Kor. 3:6)

Po druhé, budeme sa zaoberať truhlou Hospodinovou (Jehovah). Meno Jehova nás odkazuje na Jeho všemohúcu moc a na to, ako je táto moc uplatňovaná na ochranu Izraela a v súde národov, ktoré sa protivili. Taká bola moc a autorita Hospodina, Pána celej zeme, reprezentovaného v truhle, že sa vody Jordánu roz-

delili. Teda, práve tak ako Hospodinova všemohúca moc vyslobodila ľud z otroctva v Egypte, previedla ich cez Červené more a spôsobila pád múrov Jericha, tá istá moc im umožní teraz prevziať zem, zaistí jej vlastníctvo. Truhla Hospodinova v ich strede a Jeho sláva prebývajúca na nej zabezpečí, aby všetky protiviacie sa sily boli Bohom odstránené, a tak umožní triumfálne obsadenie zaslúbenej zeme. Žiaľ, ľud pre neposlušnosť a modlárstvo zem nikdy plne neprevzal do vlastníctva. Až podnes sa ten úhlavný nepriateľ duší snaží brániť Božiemu ľudu využívať všetky duchovné požehnania, ktoré Boh položil na dosah našej ruky a rozsahu nášho chápania. V Božom Slove máme obrovský rezervoár pravdy. Boh si praje, aby sme z neho čerpali, porozumeli a mali úžitok pre naše duše.

Ako Božie deti by sme si mali uvedomiť moc a autoritu, ktorú si Pán želá uplatniť nad nami, ktorou nám pomáha a chráni nás na pútnickej ceste. Jedna vec je poznať Pána Ježiša Krista ako nášho Spasiteľa, ale iná poznávať Krista ako Pána našich životov. Apoštol Pavel napísal: „Alebo či neviete, že vaše telo je chrámom Svätého Ducha, ktorý je vo vás, ktorého máte od Boha, a že nie ste sami svojí? Lebo ste kúpení za veľkú cenu. Nože tedy oslavujte Boha svojím telom a svojím duchom, čo je oboje Božie.“ (1.Kor. 6:19-20) Izrael nevenoval pozornosť svätosti, moci a dôstojnosti truhly Hospodinovej, a preto Boh dovolil, aby bola od nich vzatá.

Kiežby sme denne chodili s Pánom vo svetle Jeho Slova a boli si vedomí Jeho sily, moci, a lásky zachovať nás v smere Jeho vôle!

V 1. Samuela 5 čítame, že Filištíni vzali truhlu Hospodinovu a postavili ju v dome Dáгона. Stojí za zmienku, že keď bola truhla postavená vedľa modly, jej meno bolo truhla Hospodinova (1.Sam. 5:3-4). V truhle bola skrytá taká moc, že modla Filištínov Dágon, prízrak a boh v podobe ryby, nemohol jestvovať v jej prítomnosti. Najprv modla padla na svoju tvár, potom keď bola vrátená na svoj

podstavec, padla na podlahu a rozbila sa. Svedectvo svätých o Kristu ako Pánovi musí byť verné a dostatočne silné, aby zničilo každý argument, ktorý by robil otáznou autoritu Božieho Slova. Je poľutovania hodné, že sa niekedy stane pre nevernosť, že Pán dovolí, aby bolo svedectvo zmarené povrchným kresťanstvom.

Práve to sa odohralo s Izraelom: pre ich nevernosť Boh dovolil Filištínom, aby vzali truhlu Hospodinovu.

Apoštol Pavel zaznamenal, že kým ho všetci opustili v jeho obrane evanjelia Božej milosti, Pán stal pri ňom a posilňoval ho, aby „mnou bola plne vykonaná kázeň evanjelia, a aby ho počuli všetky národy, a bol som vytrhnutý z tlamy ľva.“ (2.Tim. 4:17). Pri tej príležitosti Pavel uplatnil svoje vlastné slová v praxi: „Ostatne, moji bratia, mocnejte v Pánovi a v sile Jeho vlády (Efež. 6:10).

**Božie
zmluvy
majú za cieľ
požehnanie
človeka za Božích
podmienok.**

„Takže nemohol Mojžiš vojsť do stánu zhromaždenia, pretože prebýval na ňom oblak.“ (2.Moj. 40:35)

„A povstal oblak, zatôňujúci ich, a hlas prišiel z oblaku, ktorý hovoril: Toto je ten môj milovaný Syn, jeho počúvajte!“ (Mar. 9:7)

Boh v Starom Zákone použil oblak na zakrytie a zabránenie vstupu do Jeho prítomnosti. V Novom Zákone však použil oblak na zjavenie slávy Jeho Syna a na to, aby priviedol pozornosť ľudí na Neho. Golgota spôsobila aj iný rozdiel. Keď vydal Kristus sám seba na kríž, opona v chráme sa roztrhla zhora až nadol, a nám sa tak otvoril vchod do svätyne v nebi bez oblaku.

Pán sa modlil za svojich

C. Jones, Cardiff

Posledné slová našich milovaných si často pripomíname a potešujeme sa nimi. Tieto slová hovoria a poukazujú na to, čo tvorilo stred ich záujmu, keď boli na konci svojich dní na zemi. Slová, ktoré povedali ku koncu svojho života niektorí Boží služobníci, sú pre nás napísané v Písme. Môžeme napríklad čítať posledné slová Jakoba (1.Moj. 48-49); Jozefa (1.Moj. 50:24-25); Mojžiša (5.Moj. 33:1-29); Jozuu (Joz. 23:1-24, 28) a Pavla (2.Tim. 4:1-22).

V poslednom Pánovom rozhovore so Svojimi učeníkmi (Jána 13-16) im hovoril o udalostiach, cez ktoré pôjdu, keď On odíde k Svojmu Otcovi do nebies. Hovoril im o Svojom Otcovi, o príchode Svätého Ducha, o potrebe vzájomnej lásky a jednote medzi nimi a o skutočnosti, že ich svet bude nenávidieť. Keď Pán dohodovoril k učeníkom, mali možnosť počuť, ako hovoril Svojmu Otcovi o Otcovej sláve a o Synovi, a ako sa prihovárал „za svojich“ (Ján 13:1). Dostalo sa im pohľadu do božskej mysle a vôle ohľadne nich a tých, ktorí budú spasení prostredníctvom ich svedectva. Máme veľkú výsadu, že môžeme čítať v Jána 17, čo Pán povedal Svojmu Otcovi vo Svojej zastupiteľskej modlitbe. Svätý Duch spôsobil, aby

to bolo zaznamenané; toto je skutočne svätá pôda. Modlitba je známa ako Veľkňážská modlitba Pána Ježiša Krista.

Pán sa blížil k času Svojho zástupného utrpenia, preliatiu krvi a smrti na kríži, čo oslávi Jeho Otca a umožní naše spasenie. Nemyslel na Seba, ale na Svojich učeníkov a na tých, ktorí uveria v Neho a budú spasení (Sk. 16:31). Jeho modlitba nám poskytuje pohľad do Jeho mysle (Fil. 2:5). Pán sa modlil Svojmu Otcovi a všetky slová, ktoré vyslovil, boli v súlade s vôľou Jeho Otca, lebo Jeho vôľa a vôľa Jeho Otca boli vždy rovnaké (Žalm 40:8). Božskosť Pána a Jeho jednakoť s Jeho Otcom je možné pozorovať v modlitbe, keď napríklad, používa zámeno „my“ vo verši 11 a „nás“ vo verši 21.

Sú štyri veci, o ktoré sa Pán obzvlášť zaujímal ohľadom „Jeho vlastných“ a tieto sú pre nás zaznamenané vo veršoch 11, 15, 21, 24.

„Zachovaj ich v svojom mene“ (v.11)

Pán sa modlil: „Svätý Otče, zachovaj ich v svojom mene, ktorých si mi dal, aby boli jedno jako my.“ (v.11) Pán vedel, že po Jeho návrate k Otcovi, učeníci, ako aj ich Pán, „neboli zo sveta“ (v.14),

stretnú sa s nepriateľstvom a násilím (Jána 16:33). Kým bol s nimi Pán, ostríhal ich v Otcovom mene, to jest, v Jeho moci (v.12). Pán zachoval učeníkov (Ján 6:39), ktorí boli darom lásky Jemu od Jeho Otca (v.2, 6, 9,11,12, 24). Teraz sa modlí, aby ich Jeho Svätý Otec zachoval v Jeho mene, to jest, nesmiernej Božej moci a všetkom, čím On je.

Pán oslovuje Svojho Otca ako „Svätý Otče“ a ak má byť Pán oslávený od Svojich, ktorí sú v tomto nesvätom mieste, tak musia byť svätí, ako je aj Boh svätý (3.Moj. 19:2). Pánova žiadosť bola, aby učeníci boli zachovaní a boli „jedno“ ako bol jedno Pán a Jeho Otec jedno. Pánova žiadosť bola, aby boli zjednotení v myslí, vôli, účele a podobnosti Kristovi. Aby jestvovala skutočná jednota, musí existovať svätosť. Jednota je lúba Bohu a Jeho ľudu, a prináša všetkým požehnanie (Žalm 133).

„Žeby si ich zachoval od zlého“ (v.15)

Bolo Pánovou žiadosťou, aby Jeho Otec ochránil a zachoval Jeho učeníkov od „zlého“, to jest, od satana. Učeníci, ako aj ostatní veriáci, boli ponechaní na svete, aby rástli v milosti, slúžili Bohu, zvesto-

vali cestu spasenia a vyučovali Božiu vôľu v nepriateľskom prostredí (Mat. 10:16).

Veriaci „nie sú zo sveta“. Pán sa modlil za svojich učeníkov: „Posväť ich vo svojej pravde.“ (v.17) Rozjímanie o Božom Slove v podriadenosti Svätému Duchu a poslúchanie pravdy, ktorú On zjavuje, vyvrcholí v posvätení. Božie Slovo nám ukazuje náš duchovný stav, ako aj Božiu vôľu pre nás na našej pútnickej ceste na zemi (Žalm 119:105). Ak máme Božie Slovo vo svojich srdciach a poslúchame ho, budeme zachovaní od hrešenia (Žalm 119:9,11; Ján 15:3; Efež. 5:23) a bude nám umožnené duchovne rásť a žiť životy, ktoré sú oddelené od sveta pre Boha, slúžiac Mu v súlade s Jeho vôľou (1.Pet. 2:2). Pán vyučoval svojich učeníkov a zanedlho od nich odíde, ale satan sa bude snažiť zabrániť im, aby ľuďom zjavovali pravdy. Pán povedal:

Božie Slovo nám ukazuje náš duchovný stav, ako aj Božiu vôľu pre nás na našej pútnickej ceste na zemi.

„A ja za nich posväcujem sám Seba.“ (v.19) On oddelil Seba, aby konal a dokonal všetko, čo Ho Jeho Otec poslal urobiť. Všetko, čo robil, bolo na slávu Otca (v.4) a pre spasenie a požehnanie veriacich. Učeníci nebudú premožení a svedectvo nebude zničené, lebo Božia moc je väčšia, ako tá

satanova (1.Jána 4:4).

„Aby boli všetci jedno“ (v.21)

Pán sa modlil nielen za tých, ktorí boli s Ním, ale za všetkých veriacich po celé stáročia (v.20). Požiadavky pre účinnú službu, ktorá bude lúba Bohu, sú aj dnes tie isté ako kedysi. Ak máme hovoriť a pracovať pre Pána, musíme byť zmocnení mocou Ducha a posilnení, a Slovom pravdy posvätení pre Boha, to jest, odlišní a oddelení od sveta. Ak nie sme posvätené, čisté a sväté nádoby vhodné pre Pána, aby ich použil (2.Tim. 2:21; 1.Pet. 1:15-16), vtedy budeme premožení mocami zla a naše svedectvo sklame.

Pán sa modlil, aby všetci veriaci mohli byť spojení, ako Otec a Syn sú spojení vo svätom súlade, láske, účele, úmysle, myšlienke a komunikácii. Toto je viditeľné v deň Letníc, kde „toho množstva uverivších bolo jedno srdce a jedna duša“ (Sk. 4:32), a aj my sa máme u s i l o v a ť „zachovávať jednotu Ducha vo zväzku pokoja“ (Efež. 4:3).

Tam, kde je jednota, ľudia budú vidieť lásku veriacich k Bohu a jedného k druhému (Ján 13:35). Pán sa modlil: „Aby boli všetci jedno... aby svet uveril, že si ma ty poslal.“ (v.21) Keď sa Pán vráti so Svojimi oslávenými svätými-

mi, všetci ľudia si budú ceniť, že bol poslaný Svojím Otcem a že je jednota a láska medzi Otcem a Synom a Božími deťmi.

„Aby videli moju slávu“ (v.24)

Pánova túžba bola, aby tí, ktorých Mu Otec dal, boli s Ním. Modlil sa: „Aby videli moju slávu, ktorú si mi dal“ (v.24). Láska v Božstve je večná, lebo nemá počiatku. Svet mal počiatok, ale Pán povedal: „Lebo si ma miloval pred založením sveta.“ (v.24) Niekedy nás Boh vyvedie von z našich spôsobov rozmyšľania a zjaví nám prekvapujúce pravdy. Zavedie nás pred stvorenie hovoriac nám, „že si nás vyvolil v ňom pred založením sveta“ (Efež. 1:4) a že to bolo „predzvedené pred založením sveta“, že Pán Ježiš Kristus má prísť na zem, trpieť, krváčať a zomrieť na kríži, aby sme my mohli byť vykúpení (1.Pet. 1:18-20).

Budeme s Ním večne (Ján 14:3; 1.Tes. 4:17) a každý z nás bude vidieť Jeho slávu, slávu, ktorú mal u Otca pred stvorením sveta a slávu, ktorú vyzískal počas svojej služby za Svojho Otca na zemi.

Pánova modlitba v Jána 17 je zdrojom veľkého požehnanja, kde sa učíme láske a jednote v božstve, láske, ktorú Pán Ježiš mal k nám a o večnej túžbe po nás, ktorá je v ňom, ktorý vždycky žije, aby sa prihovárал za nás (Žid. 7:25).

Nel'ahké verše Písma

Denis O'Hare

„A skoro všetko sa krvou očisťuje podľa zákona.“

„A skoro všetko sa krvou očisťuje podľa zákona, a bez vyliatia krvi nedeje sa odpustenie.“ (Žid. 9:22)

Aký je význam vyjadrenia „skoro všetko“, na začiatku verša?

Tento text ukazuje, že podľa zákona boli výnimky v otázke odpustenia hriechov. No to nám nedovoľuje povedať: „Keď som úprimný, Boh nebude požadovať viac.“ Lebo pri uvažovaní nad výnimkami, nachádzame prísnosť, ktorá nebola menšia, ako tá pri požiadavkách, kde mala byť preliata krv.

Nasledujú štyri výnimky v Starom Zákone, kde boli hriechy očistené bez prelievania krvi:

„A keby nemal ani toľko, čo stačí na dve hrdličky alebo dvoje holúbät, vtedy donesie svojim obetným darom ten, kto zhrešil, desatinu efy bielej múky na obeť za hriech, nepriloží ku nej oleja, ani s ňou nedá kadiva, lebo je to obeť za hriech.“ (3.Moj. 5:11)

„Vtedy povedal Mojžiš Áronovi: Vezmi kadidlo, daj naň ohňa z oltára, polož kadiva a idi rýchle k obci a pokry na nich hriech, lebo vyšiel prudký hnev od tvári Hospodinovej.“ (4.Moj. 16:46)

„A čistý človek zoberie popol z jalovice a zloží ho vonku za táborom na čistom mieste, a bude pre obec synov Izraelových, aby ho opatrovali k vode oddelenia, na kropenie; je to obeť za hriech.“ (4.Moj. 19:9)

„Tu priletel jeden zo serafínov majúc v ruke žeravý uhoľ, ktorý vzal kliešťami z oltára. A dotkol sa mojich úst a riekol: Hľa, tento uhoľ sa dotkol tvojich rtov, a tak odišla tvoja neprávosť, a tvoj hriech je prikrytý.“ (Iza. 6:6-7)

V každom z uvedených prípadov má dočinenia s odpustením oheň. Vieme, že v Starom Zákone sa často spomína oheň, aby zdôraznil Boží súd na hriech ako v prípade Sodomy a Gomory (1.Moj. 19). Boli pravda aj iné prípady očisťovania ako je 3.Moj. 22:6 a 4.Moj. 31:22-24, ale tieto zahrňujú očisťovanie od telesného poškrvnenia a nie od hriechu.

V 3.Mojžišovej 5, biela múka predstavujúca obeť za hriech, sa páli na oltári. Hriešnik bol veľmi chudobný, aby priniesol dva vtáky, ale Boh v milosti prijal túto obeť za hriech z bielej múky. Všimnime si, že biela múka je jeden z podstatných prvkov obilnej obeti v 3.Moj. 2, čo obrazne poukazuje na osobu Krista. V tomto odseku sú prítomné tri prvky: obeť, oltár a oheň.

V druhom prípade oheň, ktorý horel v kadidle, bol vzatý z oltára, keď Áron pokrýval hriech na ľude po vzbure Kórača. Áronova úloha bola veľmi dôležitá, vyslobodiť ľud spod ťarchy Božieho hnevu: „A stál medzi mŕtvymi a medzi živými.“ Oheň v kadidle zastavil postup rany, Božieho súdu nad hriechom ľudu. Kadidlo sa zvyčajne používalo na spaľovanie sladkej vône, ktorá vystupovala k nebesiam. Aj vôňa tejto obete sa vznášala k nebesiam a svedčila, že táto obeť bola prijatá Bohom ako pokrytie hriechu ľudu.

Tretí oddiel v 4.Moj. 19 hovorí o červenej jalovici, ktorá bola obetovaná na oltári a zostal z nej len popol, ktorý mal byť použitý na „očisťovanie od hriechu“ (v.9). List Židom 9:13-14 poukazuje, že tento popol mohol očistiť len telo a v porovnaní s Kristovou krvou bol obmedzený.

Napokon vo štvrtom uvedenom prípade v prorokovi Izaiášovi vidíme, ako bol jeho hriech očistený žeravým uhlom vzatým z

oltára. Izaiáš nespáchal nejaký zvláštny hriech, ale vidiac Božiu slávu, bol si prudko vedomý svojho hriešneho postavenia, nie pre niečo, čo by bol vykonal, ale preto čím bol. Pod zákonom nebolo možné, aby hriešnik videl Boha a zostal žiť. Zasiahol tu serafín, prinesúc žeravý uhol' z oltára a dotkol sa úst proroka a vyhlásil: „Odišla tvoja neprávosť a tvoj hriech je prikrytý.“

Podľa listu Židom 9:22 boli tieto výnimky dovolené pod zákonom. Ale smrťou Pána Ježiša Krista Nový Zákon potvrdzuje skutočnosť, že jediný prostriedok na dosiahnutie odpustenia hriechov je skrze preliatie krvi, ako je to napí-

sané v samotnom verši a teraz už nejestvuje výnimka.

Dôležitosť preliatia krvi Krista je zdôraznená v niekoľkých textoch. Boli sme ospravedlnení Jeho krvou (Rim. 5:9) a máme vykúpenie skrze Jeho krv (Efež. 1:7). Peter pripomína, že sme kúpení drahocennou krvou Krista (1.Pet. 1:18-19). V 1.Jána a v Zjavení Jána čítame, že sme očistení a umytí od našich hriechov krvou Krista (1.Jána 1:7; Zjav. 1:5). Videli sme tiež v Židom 9:14, že tá istá krv očisťuje naše svedomie od mŕtvych skutkov, aby sme slúžili Bohu.

Uzdravenie syna kráľovského úradníka (Jána 4:46-54)

Jeremy Lusk

Jedna z prvých vecí, ktoré Boh zjavuje človeku o Sebe, je moc, ktorú má vo Svojom vyslovenom slove. 1. Mojžišova zaznamenáva, ako Boh stvoril svet vysloveným slovom. Päťkrát v prvej kapitole Biblie čítame: „A Boh riekol... a bolo tak.“ V každom tomto prípade Boh použil Svoj hlas výlučne pre dielo tvorenia. On nezveril úlohy tvorenia iným a ani sa pritom nehýbal. On riekol a čo vyslovil, sa stalo. V Novom Zákone Pán Ježiš často uplatnil moc, ktorú mal vo Svojom vyslovenom slove. Čítame si, že povedal: „Mlč, umlční!“; aby utišil búrku na mori, alebo zavolať: „Lazare, pod' von!“, aby vzkriesil človeka z mŕtvych.

Jána 4 zaznamenáva ako predivne uzdravil chlapca, ktorý zomieral, hoci bol na míle vzdialený jednoducho povediac: „Tvoj syn žije.“ Chlapcov otec, kráľovský úradník, musel prejsť veľkú vzdialenosť, aby požiadal Pána Ježiša o pomoc. Keď našiel Spasiteľa, prosil Ho, aby prišiel a uzdravil dieťa. Pretože Božie vyslovené slovo má moc nad všetkým, Pán Ježiš odpovedal na vieru tohoto muža tým, že uzdravil nemocného chlapca na diaľku, len tromi slovami. Tento bezradný otec zakúsil a bol priamym svedkom moci Božieho slova.

Boh sa tebe pokúša hovoriť dnes skrze Svoje slovo, Bibliu. Má pre teba zvesť. V Matúša 11:28 Pán Ježiš povedal: „Pod' te ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obtiažení, a ja vám dám odpočinutie.“ Nezdá sa ti prekvapujúce, že Boh používa ten istý mocný hlas, ktorý použil na stvorenie sveta, utíšenie búrky, vzkriesenie mŕtvého a uzdravenie nemocného, aby povolával teba a mňa?

Boh chce počuť tvoj hlas, a aby si odpovedal na Jeho pozvanie tak, ako kráľovský úradník, ktorý povolal Spasiteľa, aby uzdravil jeho syna. Rimanom 10:13 vraví: „Ktokoľvek bude vzývať meno Pánovo bude spasený.“ Pán Ježiš Kristus zomrel na kríži za teba. Prelial Svoju krv, aby umožnil spasenie všetkým, ktorí veria v Neho. Teraz hovorí k tebe, povoláva ťa k Sebe. Nechcel by si odpovedať na Jeho povolanie a byť spasený?

Predivné Božie Slovo

R. Dawes, Lesmahagow

Biblia je Božou príručkou pre život. Nie je inšpirovaná ľudskou genialitou ako diela Shakespearea, Tennyso-a alebo Handela, ale je inšpirovaná Bohom. Veríme v doslovnú (každé slovo) a úplnú (neomylnú) inšpiráciu Písem, podaných prorokmi a apoštolmi v pôvodných jazykoch. Vďaka dôkladnej a starostlivej pozornosti prepisovateľov a prekladačov, môže mať čitateľ dôveru v anglické preklady a najmä preklad KJV (King James version). „Božie Slovo... je živé a zostávajúce na veky“ (1.Pet. 1:23) – božská autorita a vdýchnutie sú potvrdené na každej stránke. V tejto jednoduchej úvahe necháme Bibliu hovoriť za seba, nepotrebuje vonkajšie potvrdenie – ona je svoj vlastný komentátor.

Obsah

Súbor 66 kníh od rôznych autorov z rôznych období (napísaných v rozpätí 1600 rokov) z rôznych povolaní a sociálneho postavenia, hovoriacich o dejinách, biografii, básnictve, typológii, teológii, morálke a proroctve. Biblia je unikátna aj ako literatúra. Ale ona je oveľa viac – je progresívnym (postupne narastajúcim) a konzistentným (vnútorne súdržným) zjavením Boha vo stvorení, vykúpení, princípoch, predpisoch a proroctve. Starý Zákon je ako prvá polovica vety, kým Nový Zákon dokončuje vetu: „Nový je skrytý v Starom, Starý je zjavený v Novom“. Vo Svätých Písmach je celistvá jednota; všade hovoria jedným hlasom a nikdy si neprotirečia. Písmo, keď ho správne chápeme, je konzistentné v dejinách, proroctvách a naukách (o Bohu, človeku, hriechu, spasení, súde). Učenia Písma sú mimo dosah ľudského rozumu a predstavivosti – môžu byť poznané len božským zjavením: „Čoho oko nevidelo a ucho nepočulo a na srdce ľudské nevstúpilo...“ (1.Kor. 2:9); „Skryté veci patria Hospodinovi, nášmu Bohu: a zjavené nám a našim synom až na veky.“ (5.Moj. 29:29)

Kristus

Kristus je zvrchovanou autoritou vo všetkých duchovných predmetoch. Keď som sa obrátil, vedel som málo o Biblii, ale mohol som povedať: „Jedno viem“ (Jána 9:25), že je Kristus Boží Syn. Táto veľká skutočnosť vyriešila mnoho z mojich prvých takzvaných intelektuálnych problémov. Ten, ktorý je Pravda, uznal Písma bez okolkov ako Božie Slovo. „Ó, nesmyselní a spozdili srdcom veriť všetkému tomu, čo hovorili proroci. A započnúc od Mojžiša a od všetkých prorokov vykladal im, čo kde vo všetkých Písmach je napísané o ňom;“ a zase: „...že sa musí naplniť všetko, čo je napísané o mne v zákone Mojžišovom, v prorokoch i v žalmoch.“ (Luk. 24:25,27,44) On sa ustavične odvolával na Písma Starého Zákona ako na odvolací súd prostredníctvom slovného zvratu „napísané je“. Čo sa týka Nového Zákona, Pán potvrdil jeho inšpiráciu od Svätého Ducha: „... uvedie vás do každej pravdy... aj budúce veci vám bude zvestovať.“ (Ján 14:26; 16:13). O svojich vlastných slovách povedal: „Nebo a zem pominú, ale moje slová nikdy nepominú“ (Luk. 21:33); v Jeho slovách je pevnejší základ pre našu vieru, ako je zem pre naše nohy!

Tvrdenia (nároky, požiadavky)

Biblia tvrdí sama o sebe, že je božsky inšpirovaná. Je plná výrazov ako: „takto hovorí Hospodin“; „Boh prehovoril všetky tieto slová, povediac...“; „povedané Hospodinom“; „Slovo Hospodinovo zaznelo ku mne“; „počujte slovo Hospodinovo“; „Duch Hospodinov hovoril skrze mňa a Jeho slovo bolo na mojom jazyku“; „veci, ktoré píšem, sú prikázania Pánove“. List Židom 1:1 potvrdzuje tieto tvrdenia: „Kým za dávna mnoho ráz a mnohým spôsobom hovorieval Boh ocom v prorokoch, za týchto posledných dní nám hovoril v Synovi.“ Verše 5-14, ktoré nasledujú prehlasujú, že sú slová Božie!

Tam sú tiež jednoznačné vyhlásenia inšpirácie. „Každé písmo vdýchnuté Bohom“ (2.Tim. 3:16); doslova „Boh vdýchol“, čo naznačuje, že práve prebiehajú slová z úst Božích, sú teplé a znejú s Jeho dychom (Mat. 4:4). A opäť: „Lebo nikdy nebolo proroctvo vynesené vôľou človeka, ale Svätým Duchom súc nesení hovorili svätí Boží ľudia.“ (2.Pet. 1:21) Aj slová sú vdýchnuté, nielen myšlienky. Zvážte: „Slová, ktoré si mi dal, dal som im“ (Ján 17:8); „slovami učeními od Svätého Ducha“ (1.Kor. 2:13); „za vzor zdravých slov“ (2.Tim. 1:13).

Celistvosť

Biblia je Božím plným a konečným zjavením pre človeka. Existujú vážne varovania, aby sa k tejto knihe božského pôvodu nič nepridávalo, ani sa z nej neuberalo, napríklad: „Nepriadáte k slovu, ... ani neujmete ničoho z neho...“ (5.Moj. 4:2) a rovnako aj Príslovie 30:6 a Zjavenie 22:18-18. Písmo je kompletne a nena- padnuteľné, ako potvrdil aj sám Pán Ježiš: „... Písmo nemožno zrušiť“ (Jána 10:35). Písmo ani nemožno znovu interpretovať tak, aby to vyhovovalo názorom a hriechom modernej spoločnosti. Nasledujúce detaily nám pomôžu potvrdiť ucelenosť Písma.

Dôležité doktríny sú potvrdené gramatickým časom, rodom i počtom slov. Napríklad si všimnite prítomného času slovesa použitého v Jána 8:58: „prv, než bol Abrahám, som ja“ („bol som ja“ by bolo gramaticky správne, ale „ja som“ je správne z hľadiska učenia). Rovnako aj v Mat. 22:32: „Ja som Boh Abrahámov ... Boh nie je Bohom mŕtvych, ale živých.“ V Gal. 3:16 je zas dôležité jednotné, nie množné číslo: „Nehovorí: I semenám, ako keby ich bolo mnoho, ale hovorí ako o jednom: I tvojmu semenu, ktorým je Kristus.“ Pán dokonca zdôraznil (Mat. 5:18) význam každého jota (najmenšieho písmena) a „pauzátka“ (bodky, oddeľujúcej písmená).

Povšimnite si tiež význam mlčania v Písme – napríklad odkaz na Melchisedecha v Žid. 7:3. Ako niekto správne povedal, odmlčanie sa v Písme prispieva k harmónii, podobne ako

pomlčky v hudbe. Ďalšou pozoruhodnou črtou je časté starostlivé uvádzanie podrobností jednotlivých udalostí a ich časový rámec – časť dňa, deň, mesiac a rok. Ďalším rysom je rôznorodosť a pestrá paleta opisovaných postáv, množstvo mien a zdĺhavé rodokmene. Tento realizmus a zameranie sa na detail je dôveryhodným a právoplatným dôkazom historickosti, presnosti a vierohodnosti Biblie.

Dôsledky

Pisatelia sa nesprávali ako sekretárky mechanicky zaznamenávajúce slová. Boh použil ich rozdielne osobnosti a ľudské cítenie. Tak sa spojilo božské a ľudské, aby vytvorilo neomylné Božie Slovo. Pisatelia nerozumeli vždy veciam, ktoré napísali (viď Daniela 12:8-9; 1.Pet. 1:10-11); boli si teda vedomí božského vdýchnutia, ktoré ovládlo ich ľudskú omylnosť.

Jestvovanie Biblie je zázrak. Prežila overenia vekov, peskúmania múdrymi a učeními a triumfovala nad jej smrteľnými protivníkmi, ktorí sa neúspešne snažili prekrútiť, poprieť a zničiť ju. Milióny životov boli zmenené a požehnané jej stránkami, na podklade jej obsahu vznikli dobré zákony a inšpirovala aj vzdelanie, medicínu, dobročinnosť a mnohé dobré veci v spoločnosti. Ľudia trpeli a zomierali kvôli nej. Napísaná súc hlavne v hebrejčine a gréčtine – v jazykoch, ktoré sú presné a konštantné, Biblia obracia, očisťuje, posväcuje, rozkazuje a potešuje. Na každej jej strane je viditeľný Boží podpis; je dobre opísaná ako „nedobytná skala Svätých Písem“ (Gladstone). Biblia dáva zmysel minulosti, pokyny pre súčasnosť a nádej pre budúcnosť; je to predivné Božie Slovo!

*„Tvoje slovo stojí na veky na nebesiach“
(Žalm 119:89).*

Ako vieme, že slnko svieti? Vidíme jeho svetlo a cítime jeho teplo! Tak božské Slovo vrhá svoje lúče a papršky, ktoré osvecujú naše oči, zahrievajú naše srdcia a menia naše životy.

„Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.“ (Jána 3:16)

Aký svet Boh miloval? Svet hriešnikov! Všetkých hriešnikov. Nie hriech, ale hriešnika. Za nich bol daný Boží Syn, aby bol dokonalou obeťou Bohu za hriech. Očisťuje hriešnika, ktorý si privlastní Jeho obeť. Fyzický svet bude tiež jedného dňa očistený, ale ohňom a súdom. Každý hriešnik, ktorý odmietne obeť, taktiež zakúsi Boží večný spravodlivý súd. Ale očistení hriešnici zostanú večne v Božej prítomnosti, ako svedectvo Jeho večnej lásky. Kde budeš TY?

ISSN 1451-1991

9 771451 199001